



ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 517 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Μέσα σε έκρηξη δασμών, ανταγωνισμών, πολέμων

Εφιαλτική κούρσα εξοπλισμών



Αύξηση Κατώτατου
Πρωταπριλιάτικο
ψέμα Μητσοτάκη
σελ. 5



Φοιτητικές εκλογές
Στηρίζουμε-
Ψηφίζουμε ΣΣΠ
σελ. 6



Στρατιωτικός επανεξοπλισμός της ΕΕ
σελ. 10-11



Διεθνή
Οι σιωνιστές συνεχίζουν τη σφαγή
σελ. 14

30 ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΕΡΝΕΣΤ ΜΑΝΤΕΛ

ΔΙΗΜΕΡΟ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ | Νομική Αθήνας, 31 Μάη - 1 Ιούνη 2025

ΣΑΒΒΑΤΟ 31 ΜΑΗ

16:30 Οι Απόψεις για την Κρίση του Καπιταλισμού
Η θεωρία των Μακρών Κυμάτων

- ΝΙΚΟΣ ΘΕΟΧΑΡΑΚΗΣ, ομότιμος Καθηγητής Πολιτικής Οικονομίας
- ΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΒΕΛΑΚΗΣ, PhD. Διδάσκων MPhil TOE ΕΚΠΑ
- ΗΡΑΚΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ ΟΚΔΕ

18:45 Η Πάλη για την Οικοδόμηση της 4ης Διεθνούς

- JOSU CHUECA INTXUSTA Επαναστατική Κομμουνιστική Λίγκα, Βασκικό Τμήμα της 4ης Διεθνούς (1972-1987), Καθ/τής Ιστορίας στο Παν/μιο της Χώρας των Βάσκων
- ΠΑΟΥΛΙΝ ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΜΑ ΟΚΔΕ

20:00 Σοσιαλιστική Δημοκρατία και Δικτατορία του Προλεταριάτου

- ΣΟΦΙΑ ΚΑΡΑΣΑΡΛΙΔΟΥ ΟΚΔΕ

ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΙΟΥΝΗ

10:00 Η έννοια της Εξάρτησης - Εξαρτημένες χώρες:
Η Περίπτωση της Ελλάδας

- ΣΠΗΡΗΣ ΛΑΠΙΕΡΗΣ, ΑΡΑΣ, ΛΑΕ-ΑΑ
- ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΚΕΥΟΣ, ΟΚΔΕ

12:15 Μαντέλ: Η προσφορά του στον Επαναστατικό Μαρξισμό. Ο Άνθρωπος

- ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ εκδότης περιοδικού ΕΝΕΚΕΝ
- GEERT SEYNAYEVE παλιός αγωνιστής της 4ης Διεθνούς - Βέλγιο
- ΣΠΗΡΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΟΚΔΕ

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαιτέρως με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διάιρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

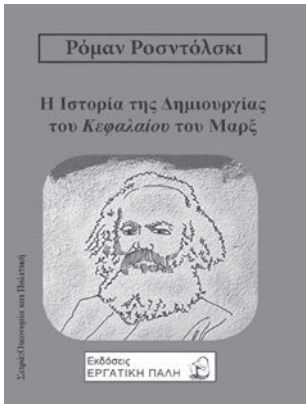
Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ



Η Ιστορία της Δημιουργίας του Κεφαλαίου του Μαρξ

Συγγραφέας: Ρόμαν Ροσντόλσκι

Χρονολογία έκδοσης: Οκτώβριος 2024

Σελίδες: 674

Τιμή: 20 ευρώ

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη εκδίδουν το μεγάλο/εξαιρετικό έργο (Magnum opus) του Ρόμαν Ροσντόλσκι που σε μεγάλο βαθμό, τόσο το βιβλίο όσο και ο συγγραφέας του είναι άγνωστα στην χώρα μας. Έτσι οι Εκδόσεις μας επιτελούν ένα διπλό έργο, κάνοντας γνωστά στο ελληνικό κοινό (κυρίως αυτούς που ασχολούνται επιστάμενα με το έργο του Μαρξ και την μαρξιστική θεωρία) και το έργο και τον Ροσντόλσκι που ήταν εξέχων μαρξιστής και κυνηγήθηκε από τον Σταλινισμό και μόνο από συμπτώσεις κατόρθωσε να επιζήσει.

Στην αρχή του βιβλίου υπάρχουν δυο πρόλογοι: α) Του Ερνέστ Μαντέλ που έγραψε όταν πέθανε ο Ροσντόλσκι, όπου κάνει μια σύντομη παρουσίαση της προσωπικότητας, της πολιτικής δράσης και του έργου του. Είναι γνωστό ότι ο Ε. Μαντέλ τον εκτι-

μούσε πάρα πολύ, σε βαθμό που τον συμβουλευόνταν για τις δικές του μαρξιστικές αναλύσεις. β) Του Νίκου Στραβελάκη (οικονομολόγος ΕΚΠΑ), που είναι μια εισαγωγή και παράλληλα ένας οδηγός για την κατανόηση του έργου του Ροσντόλσκι. Συνιστούμε ανεπιφύλακτα να διαβαστεί πριν αρχίσει κάποιος να μελετά το βιβλίο, θα τον βοηθήσει πάρα πολύ.

Τέλος, στην Έκδοσή μας προτιμήσαμε τον Γερμανικό τίτλο, Zur Entstehungsgeschichte des Marxschen Kapitals. (Η ιστορία της δημιουργίας του Κεφαλαίου του Μαρξ) και όχι τον Αγγλικό, The Making of Marx's Capital (Η Δημιουργία του Κεφαλαίου του Μαρξ), γιατί πιστεύουμε ότι αποδίδει καλύτερα το περιεχόμενο του βιβλίου του Ροσντόλσκι.

Από τον Πρόλογο



Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11



Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34

Γιάννενα

Ψιλικατζίδικο “Ψιλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Οι διαδηλώσεις εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων, λαϊκών στρωμάτων και νεολαίας στις 28 Φεβρουαρίου 2025, με ίσως πάνω από 1 εκ. στην Αθήνα και σχεδόν 2 εκ. σε όλη τη χώρα και στο εξωτερικό, (300 πόλεις και χωριά(!) και 100 πόλεις του εξωτερικού σε 45 διαφορετικές χώρες, πράγμα πρωτοφανές), έχουν χαράξει βαθιά την πολιτική ιστορία μας, το κοινωνικό και πολιτικό σώμα.

Αυτές οι γιγαντιαίες διαδηλώσεις για το έγκλημα των Τεμπών σε συνδυασμό με τη Γενική Απεργία, στην οποία εξαναγκάστηκαν να συρθούν οι γραφειοκράτες της ΓΣΕΕ και όχι μόνο, είναι βέβαιο ότι προκαλούν τεκτονικές σεισμικές δονήσεις και ακολουθίες στην ελληνική κοινωνία, στο πολιτικό σύστημα, στις πολιτικές δυνάμεις κ.λπ. *Τίποτα δεν (θα) είναι ο ίδιο, όπως παλιά.* Ανεξάρτητα πόσο γρήγορα ή αργά θα σχηματοποιηθούν και πραγματοποιηθούν οι νέες εξελίξεις, οι αλλαγές και οι ανατροπές, και ανεξάρτητα από τους αγώνες, τις θυσίες που θα χρειαστούν για την γέννηση του καινούργιου, είναι βέβαιο ότι **κάτι νέο δημιουργείται στη χώρα μας**. Είναι ασχημάτιστο ακόμα, αλλά στο επόμενο διάστημα θα αρχίσει να σχηματίζεται, να παίρνει μορφή. Πάντως, το βέβαιο είναι ότι θα είναι εκρηκτικό – το ελάχιστο που μπορεί να πει κανείς. Αυτές οι διεργασίες στη χώρα μας διεξάγονται και υποβοηθούνται –ως ένα βαθμό– από τις διεθνείς εξελίξεις, πάνω απ’ όλα από την τρομακτική κρίση που πλησιάζει, από τους χαοτικούς γεωπολιτικούς και οικονομικούς ανταγωνισμούς, από τις πολιτικές και πολεμικές συγκρούσεις.

Να τους δώξουμε όλους

Το έγκλημα των Τεμπών, με 57 νεκρούς και 180 τραυματίες, και αμέσως μετά η συστηματική εξαφάνιση στοιχείων και η απόπειρα συγκάλυψής του

Μετά τον «σεισμό» της 28/2: Τίποτα δεν είναι το ίδιο

από όλες τις δυνάμεις του αστικού καθεστώτος, συμπύκνωσαν την οργή των εργαζομένων για τη μακροχρόνια κακοποίηση του βιοτικού τους επιπέδου, των δικαιωμάτων και ελευθεριών τους.

– Για την ακρίβεια, τους χαμηλούς μισθούς, τη φτώχεια, την αθλιότητα και διαφθορά... τη διάλυση της παιδείας, της υγείας, των κοινωνικών ασφαλίσεων... τις κοινωνικές ανισότητες... τις τεράστιες πολεμικές δαπάνες, την εμπλοκή σε όλα τα πολεμικά μέτωπα κ.λπ. Το τραγικό αποτέλεσμα όλων αυτών: στη χώρα μας, το μερίδιο των μισθών στο ΑΕΠ το 2024 κατρακύλησε (υποχώρησε) στο 35%, ενώ στις χώρες της ΕΕ (μεσοσταθμικά) ήταν 47,9% και της Ευρωζώνης 48,5. Από την άλλη μεριά, το μερίδιο των κερδών των καπιταλιστών και των αεριτζήδων έφτασε το 50,2% του ΑΕΠ, ενώ στην ΕΕ ήταν 40,9% και στην Ευρωζώνη 40,7%!

– Για την Κυβέρνηση, τη Βουλή, τη δικαστική εξουσία, την αστυνομία και κάθε άλλη κρατική εξουσία που έκαναν τα πάντα (παρενέβαλαν εμπόδια, εξαφάνιζαν στοιχεία, μετακίνησαν 300 τόνους μπάζα κ.λπ.), προκειμένου να συγκαλύψουν το έγκλημα. Δυο χρόνια μετά, δεν έδωσαν καμία απάντηση τι γύρευαν οι τρεις ανώτατοι αξιωματικοί της πολεμικής αεροπορίας (και του ΝΑΤΟ;) στον τόπο του εγκλήματος αμέσως μετά τη σύγκρουση των τρένων και τη φονική έκρηξη;

Αν και δεν είναι πρωτόγνωρη η *διπλή ηθική και λειτουργία* των κρατικών αρχών και ιδιαίτερα της αστυνομίας, ωστόσο στη συγκεκριμένη περίπτωση των Τεμπών προκαλεί εύλογα ερωτηματικά – μια που όλα τα στοιχεία

που έχουν έρθει μέχρι τώρα στο φως, έχουν έρθει ως αποτέλεσμα του αγώνα των οικογενειών των θυμάτων και του συλλόγου τους με την άδοξη συμπαράσταση του ελληνικού λαού. Ενώ από την άλλη, στην περίπτωση του νεαρού αναρχικού/αντιεξουσιαστή Νίκου Ρωμανού, σε χρόνο μηδέν, τα «λαγωνικά» της αστυνομίας βρήκαν μισό δακτυλικό αποτύπωμα σε μια πλαστική σακούλα στα χαλάσματα του γκρεμισμένου διαμερίσματος των Αμπελοκήπων!

Να τα αλλάξουμε όλα

50 χρόνια μετά την πτώση της δικτατορίας και τη Μεταπολίτευση το 1974 και 15 μετά την μνημονιακή περίοδο (άρχισε το 2010), ο ελληνικός καπιταλισμός, το πολιτικό σύστημα, τα πολιτικά κόμματα που το υπηρετούν βρίσκονται σε κρίση και γενικά η πολιτική κατάσταση και το εργατικό κίνημα μπροστά σε μια νέα καμπή, ιστορικών διαστάσεων. *Τίποτα δεν είναι το ίδιο, όπως χθες.* Οι γιγαντιαίες κινητοποιήσεις εκατομμυρίων εργατικών και λαϊκών μαζών με τα απλά αλλά περιεκτικά συνθήματα «Δεν έχω οξυγόνο» και «Δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη», δείχνουν ότι πολύ δύσκολα όλος αυτός ο κόσμος θα εξαπατηθεί ή θα συμβιβαστεί με μια λύση προερχόμενη από τις πολιτικές δυνάμεις της κυβέρνησης και της λεγόμενης αντιπολίτευσης. Το γελοίο κοινοβουλευτικό κόλπο του Μητσοτάκη να κερδίσει λίγο χρόνο και να ρίξει τις ευθύνες σε «άλλους», με τον ανασχηματισμό, κατέληξε στο αντίθετο και έδειξε πόσο αδύναμος είναι. Ούτε οι άλλες μανούβρες των προα-

νακριτικών επιτροπών κ.ά. της Βουλής (που ο ρόλος τους είναι να εξαπατούν τις λαϊκές μάζες και να τις ενσωματώνουν στο αστικό σύστημα) που *ψυχή τε και σώματι* υποστηρίζονται από την «αντιπολίτευση», φαίνεται να συγκινούν τον ελληνικό λαό – πράγμα πολύ σημαντικό.

Μπορεί η πορεία του χρόνου και της ιστορίας να έχει αλλάξει και *τίποτα να μην είναι το ίδιο...* και όλα να έχουν επιταχυνθεί, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι η ιστορία κινείται ευθύγραμμα. Στα κοινωνικά φαινόμενα υπάρχουν σπασμοί, απότομες και απροσδιόριστες αλλαγές, στασιμότητες, άλματα προς τα μπρος και πισωγυρίσματα, πολλές φορές μεγάλα. Το ελληνικό εργατικό κίνημα έχει περάσει από όλες αυτές τις ιστορικές φάσεις πολλές φορές.

Κανείς, εκ των προτέρων, δεν μπορεί να προδικάσει το αποτέλεσμα. Ο κοινωνικός πόλεμος που έχει αρχίσει, αν αυτή τη φορά οδηγηθεί σε ήττα, όπως π.χ. την περίοδο του κινήματος των *αγανακτισμένων 2010-12*, μπορεί να καταλήξει σε μια περίοδο ιστορικής βαρβαρότητας ανάλογη ή και μεγαλύτερη από την μετεμφυλιακή. Βγάζοντας τα μαθήματα από την ιστορία, από τους αγώνες, παλαιούς και πρόσφατους, μπορούμε να νικήσουμε (εργαζόμενοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, νεολαία και επαναστατική πρωτοπορία) – αλλά *μόνο με ένα επαναστατικό πρόγραμμα και μια Επαναστατική Αριστερά*. Οποιοσδήποτε συμβιβασμός σαν αυτόν που σηματοδοτούσε η επιλογή του ΣΥΡΙΖΑ στους αγώνες της μνημονιακής περιόδου, είτε από τις μάζες είτε από δυνάμεις της άκρας αριστεράς, είναι ό,τι χειρότερο στη σημερινή περίοδο της κρίσης και των χαοτικών εξελίξεων – όπου ωριμάζουν και εναλλάσσονται ταχύτατα οι όροι αναμέτρησης επαναστατικών και αντεπαναστατικών καταστάσεων, που διαμορφώνονται σε παγκόσμια κλίμακα.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

Ευρωπαϊκή Ένωση

Η ΕΕ αυξάνει κατακόρυφα τις στρατιωτικές δαπάνες και τις εισαγωγές όπλων. Η Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν έστειλε επιστολή προς τα κράτη-μέλη με τις επιλογές της ΕΕ για την ενίσχυση της χρηματοδότησης της «άμυνας», παρουσιάζοντας ένα πρόγραμμα ύψους 800 δισ. ευρώ. Επιπλέον, οι εισαγωγές όπλων των ευρωπαϊκών κρατών-μελών του ΝΑΤΟ υπερδιπλασιάστηκαν τα τελευταία πέντε χρόνια (+105% σε σύγκριση με την προηγούμενη πενταετία 2015-2019). Το 60% από αυτές αποτελούν εισαγωγές αμερικανικών όπλων, σύμφωνα με έκθεση του ινστιτούτου SIPRI. Για πρώτη φορά έπειτα από 20 χρόνια, η Ευρώπη μετατράπηκε στον μεγαλύτερο πελάτη των ΗΠΑ, απορροφώντας το 35% των αμερικανικών εξαγωγών όπλων το διάστημα 2020-2024 και ξεπερνώντας την Εγγύς Ανατολή (33%). Αυτές οι τερατώδεις αυξήσεις θα γίνουν με αιματηρές περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες, που θα πληρώσουν ακριβά οι εργαζόμενοι και νέοι της Ευρώπης.

Γερμανία

Μια σειρά γερμανικών βιομηχανιών θα προχωρήσουν σε μαζικές απολύσεις, καθώς γιγαντώνονται οι επιπτώσεις της κρίσης στη Γερμανία. Η Audi αποφάσισε την περικοπή 7.500 θέσεων εργασίας έως το τέλος του 2029, με στόχο την εξοικονόμηση τουλάχιστον 1 δισ. ευρώ ετησίως μεσοπρόθεσμα. Βρίσκεται σε κρίση, καθώς το 2024 οι πωλήσεις της συρρικνώθηκαν παγκοσμίως κατά 12% και στη Γερμανία κατά 21%. Επιπλέον, η γερμανική τεχνολογική εταιρεία SIEMENS ανακοίνωσε την περικοπή έως και 6.000 θέσεων εργασίας παγκοσμίως, από τις οποίες οι 2.850 θέσεις στη Γερμανία. Ο βιομηχανικός πυρήνας της Ευρώπης βρίσκεται στο «κέντρο του κυκλώνα» της οικονομικής κρίσης και χιλιάδες εργαζόμενοι θα πληρώσουν το κόστος.

Ελλάδα

Οι εργαζόμενοι αναγκάζονται να πληρώνουν από την τσέπη τους το 39 % του συνόλου των ιατρικών εξόδων στην Ελλάδα. Σύμφωνα με έκθεση της ΕΛΣΤΑΤ για τις Δαπάνες Υγείας του 2023, τα ελληνικά νοικοκυριά ξόδεψαν σε αυτές το 2023 πάνω από 7,3 δισ. Κατά μέσο όρο, κάθε πολίτης διαθέτει περίπου 1.000 ευρώ το χρόνο από το εισόδημά του για την κάλυψη υγειονομικών αναγκών, με έναν στους πέντε να έχει ιδιωτική ασφάλιση υγείας. Το 70% του πληθυσμού διαθέτει μέχρι 2.000 ευρώ, ενώ ένα ποσοστό 6,6% επιβαρύνεται με ακόμα μεγαλύτερα ποσά. Το 22% των συμμετεχόντων στην έρευνα δήλωσε ότι το 2023 δεν κατάφερε να λάβει τις υπηρεσίες υγείας που χρειαζόταν, λόγω αυξημένου κόστους, ενώ η πλειοψηφία απ’ αυτούς δεν μπόρεσε να πάρει ούτε τα αναγκαία φάρμακα που χρειάστηκε. Το 21,4% αντιμετώπισε εμπόδια πρόσβασης στο ΕΣΥ, ενώ το 15,6% στα φάρμακα που χρειάστηκε. Η ιδιωτικοποίηση είναι ένα βαρύ χτύπημα στις κατακτήσεις της εργατικής τάξης και οδηγεί σε δραματική υποβάθμιση της δημόσιας υγείας για όλο και μεγαλύτερα κομμάτια των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ 9 ΑΠΡΙΛΗ

Κάτω η αντεργατική και πολεμοκάπηλη κυβέρνηση Μητσοτάκη

Μία πρόχειρη σύγκριση της νομοθέτησης της αύξησης στον κατώτατο μισθό από τη μία και από την άλλη των εξαγγελιών του Μητσοτάκη για αυξήσεις στους μισθούς των στρατιωτικών και για το νέο 12ετές πρόγραμμα στρατιωτικών εξοπλισμών περιγράφει καθαρά την πολιτική του: αύξηση 50 € μικτά, στα 880 €, δηλαδή περίπου 1 € την ημέρα καθαρά για τους μισθωτούς που αμείβονται με τον κατώτατο μισθό, 20% αύξηση στους μισθούς των στρατιωτικών που είναι οι δυνητικοί ψηφοφόροι του και κυρίως 25 δις € διαθέσιμα για στρατιωτικούς εξοπλισμούς στο πνεύμα του “Rearm Europe”.

Η κλίκα του Μητσοτάκη είναι δεσμευμένη στο καταστροφικό της πρόγραμμα των ιδιωτικοποιήσεων και της φοροληστείας, στην εξυπηρέτηση των πιο παρασιτικών και κερδοσκοπικών μερίδων του κεφαλαίου και στη συμπόρευση με τους ιμπεριαλιστές ΗΠΑ – ΝΑΤΟ – ΕΕ. “Δεδομένοι” εταίροι των ιμπεριαλιστικών σχηματισμών, αποφασισμένοι να συμμετάσχουν από την πρώτη γραμμή σε κάθε πολεμικό τυχοδιωκτισμό, αδιάστακτοι και κυνικοί ώστε να επιβάλλουν σε εργαζόμενους, φτωχά λαϊκά στρώματα και νεολαία νέα ματωμένα μνημόνια για να επιτευχθεί ο στόχος για διάθεση 5% του ΑΕΠ για στρατιωτικές δαπάνες.

Σε αυτό το πλαίσιο δε χωράνε αξιοπρεπείς μισθοί, συλλογικές συμβάσεις, εργασιακές σχέσεις, προστασία των αδυνάτων, κοινωνικές δαπάνες για Υγεία, Παιδεία, Ασφάλιση, δημοκρατικά δικαιώματα. Υπερισχύει η επιδίωξη των καπιταλιστών για μεγαλύτερο κέρδος με οποιοδήποτε κόστος σε ανθρώπινες ζωές με γνωστά αποτελέσματα: το νεοφιλελεύθερο έγκλημα των Τεμπών, οι νεκροί της πανδημίας, τα θύματα των εργατικών «ατυχημάτων» – δολοφονιών, καταστροφές, πλημμύρες, πυρκαγιές. Η διαφθορά, τα σκάνδαλα, η προσπάθεια συγκάλυψης των εγκλημάτων τους, η καταστολή.

Αυτή είναι η πραγματικότητα, και θα ήταν πολύ χειρότερη αν οι εργαζόμενοι δε διεκδικούσαν στο δρόμο το “οξυγόνο” που τους στερούν με τη μεγαλειώδη πολιτική απεργία της 28ης Φλεβάρη που απομόνωσε, απονομιμοποίησε και καταδίκασε τον Μητσοτάκη για την εγκληματική πολιτική του. Αυτό το γεγονός θα λειτουργεί ως παράδειγμα για τους εργαζόμενους από εδώ και στο εξής, για τους αγώνες που είναι απαραίτητο να γίνουν.

Οι εργαζόμενοι πρέπει να δώσουμε συνέχεια στις κινητοποιήσεις για να απαλλαγούμε από αυτή την εγκληματική κυβέρνηση των ιδιωτικοποιήσεων και της συγκάλυψης. Για να επιβάλλουμε μισθούς και συλλογικές συμβάσεις σύμφωνα με τις ανάγκες μας. Η επόμενη αναμέτρηση πλησιάζει. Είναι η **Γενική Απεργία που έχει προκηρύξει η ΓΣΕΕ για τις 9 Απριλίου**. Το πρόβλημα είναι ότι οι εργαζόμενοι δεν έχουν τους συμμάχους που χρειάζονται για την οργάνωση του αγώνα τους, ούτε μέσα στις πολιτικές δυνάμεις, ούτε στην ηγεσία των σωματείων:

1) Τα κοινοβουλευτικά κόμματα έχουν προσχωρήσει στον νεοφιλελευθερισμό, έχουν προδώσει τους εργαζόμενους και έχουν εφαρμόσει μνημόνια, με τη μεγαλύτερη ευθύνη να βαρύνει τον ΣΥΡΙΖΑ. Έχουν χάσει την αξιοπιστία τους και δεν προσπαθούν να οργανώσουν αγώνες. Το ΚΚΕ μπορεί να διαφοροποιείται στα λόγια, αλλά στην πραγματικότητα σαν πολιτική και τακτική έχει την υπονόμευση των αγώνων, τη διάσπαση της ενότητας των εργαζομένων, την αντιπολίτευση στα λόγια στη βουλή χωρίς να αντιπαλεύει τις ιδιωτικοποιήσεις, γεγονός που δημιουργεί προβλήματα και στο εσωτερικό του. Οι δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής και άκρας αριστεράς αδυνατούν να κατανοήσουν τη συγκυρία, να συμβάλλουν στην οργάνωση και ενοποίηση του αγώνα, διστάζουν να

ΟΞΥΓΟΝΟ

βάλουν ξεκάθαρα σαν αίτημα την πτώση της κυβέρνησης. Μοιραία, σταδιακά περιθωριοποιούνται.

2) Η αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ δρα καθαρά διασπαστικά. Προσπαθεί να παρεμποδίσει την ανάπτυξη αγώνων και κινητοποιήσεων, οτιδήποτε θα υπονόμει τη θέση της και τα προνόμιά της ως συνομιλήτη της κυβέρνησης και των εργοδοτών. Προκηρύσσει απεργίες – τουφεκίες από τυπική υποχρέωση ή στριμωγμένη από την αφόρητη πίεση των εργαζομένων όπως συνέβη στις 28 Φλεβάρη. Ειδικά την απεργία της 9ης Απριλίου προσπάθησε συνειδητά να τη διαχωρίσει από το έγκλημα των Τεμπών. Την κάλεσε εδώ και δύο μήνες με σκοπό να εκτονώσει την όποια αγωνιστική δυναμική ήταν σε εξέλιξη τη στιγμή της προκήρυξης, να υπονομεύσει τη δημιουργία κινήματος.

Τα σωματεία όμως και η συμμετοχή σε αυτά και στις απεργίες που προκηρύσσουν δεν ταυτίζεται με την αστικοποιημένη ηγεσία τους. Οι εργαζόμενοι το αντιλαμβάνονται αυτό και τα θεωρούν όπλα τους, τα χρησιμοποιούν. Αυτό αποδείχθηκε με τη μαζική παρουσία τους στην απεργία της 28ης Φλεβάρη. Είναι μία αλλαγή που είχε φανεί και στην απεργία της 20ης Νοεμβρίου 2024, όπου υπήρχε και πάλι συμμετοχή πολλών σωματείων.

Χρειαζόμαστε μία άλλη πολιτική και πρακτική. Να οργανωθούμε και να προετοιμάσουμε την απεργία στις 9 Απριλίου. Χωρίς αυταπάτες ότι θα έχει τα μεγέθη του πολιτικού σεισμού της 28ης Φλεβάρη αλλά με τη βεβαιότητα ότι έχει ξεκινήσει μία κίνηση μέσα στους εργαζόμενους που θα συνεχίσει να εξελίσσεται. Η αυθόρμητη τάση για κινητοποίηση αρχίζει να παίρνει συνειδητό χαρακτήρα. Πρέπει να αναβαθμιστεί σε αγωνιστική στάση και δεσμευση στον αγώνα. Ήδη, μία αγωνιστική πρωτοπορία αναδεικνύεται και πρέπει να παραμείνει ενεργή μέσα στο κίνημα.

Απέναντί μας έχουμε έναν αντίπαλο, την κυβέρνηση Μητσοτάκη, που αν και απομονωμένη παραμένει επικίνδυνη. Δεν έχει περιθώρια πολιτικής υποχώρησης από το καταστροφικό πρόγραμμά της και ανεξάρτητα από το αν θα σταματήσει προσωρινά κάποια μέτρα, θα προσπαθήσει να αντεπιτεθεί στην πρώτη υποχώρηση των εργαζομένων. Στις 28 Φλεβάρη οι εργαζόμενοι πέτυχαν μία πρώτη νίκη – πρέπει να την ολοκληρώσουν, να διώξουν οριστικά την κυβέρνηση Μητσοτάκη! Ο αγώνας ίσως διارκέσει πολύ, γιατί το εργατικό κίνημα αυτή τη στιγμή ξεκινάει από πολύ χαμηλό επίπεδο λόγω της χρόνιας πολιτικής και οργανωτικής υποχώρησής του.

Πρέπει με υπομονή να συμβάλλουμε στην ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος, στην ενίσχυση των σωματείων και τον πολιτικό επανεξοπλισμό τους. Να χτίσουμε την αντίσταση και την ενότητά μας στους χώρους δουλειάς και στον δρόμο με απεργίες και διαδηλώσεις. Τα καυτά προβλήματα των εργαζομένων ζητούν απάντηση: χαμηλοί μισθοί, έλλειψη συλλογικών συμβάσεων, ακρίβεια, η απειλή του πολέμου. Οι ίδιοι οι εργαζόμενοι θα επιβάλλουν τη λύση τους με την οργάνωση και τον αγώνα τους, όχι κάποια στημένη κοινοβουλευτική επιτροπή!

Όλοι στην απεργία στις 9 Απρίλη!



ΕΠΙΚΑΙΡΑ...

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΦΑΚΕΛΩΜΑΤΟΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ ΔΙΑΔΗΛΩΤΩΝ

Μετά τη μεγαλειώδη απεργία της 28/2, το σωματείο εργαζομένων του νοσοκομείου Αττικών κατήγγειλε απόπειρα φακελώματος διαδηλωτών. Οι εργαζόμενοι καταγγέλλουν ότι η διοίκηση έδωσε εντολή στους γιατρούς όλων των ειδικοτήτων που εργάζονταν στα επείγοντα τη μέρα της απεργίας, να σημειώνουν τα ονοματεπώνυμα όσων προσέρχονταν και δήλωναν ότι έφεραν τραυματισμούς από τη διαδήλωση. Τη μέρα της απεργίας, η αστυνομία επιδόθηκε σε όργιο καταστολής που κράτησε ώρες, με συλλήψεις στο σωρό (και ανηλίκων), κυνηγητό στα στενά, χημικά, ξυλοδαρμούς και χρήση αύρας. Πολλοί διαδηλωτές βρέθηκαν έτσι στα επείγοντα του Αττικών, χτυπημένοι και τραυματισμένοι. Μέσω της διοίκησης του νοσοκομείου, η κυβέρνηση νόμιζε πως βρήκε μια ευκαιρία να επιδείξει «πυγμή», να τρομοκρατήσει και ίσως να ασκήσει εκφοβιστικές διώξεις σε κάποιους που θα είχε καταφέρει να συγκεντρώσει ονόματα.

ΤΕΜΠΗ: ΝΕΟ «ΜΠΑΖΩΜΑ»

Πυρονόμος που βρίσκεται κατηγορούμενη στην υπόθεση των Τεμπών κατήγγειλε απειλές και πιέσεις να συντάξει ψευδή αναφορά μετά το δυστύχημα-δολοφονία. Συγκεκριμένα, καταγγέλλει ότι της δόθηκε εντολή να συντάξει και να υπογράψει «Εκθεση απλής αυτοψίας», χωρίς η ίδια να έχει βρεθεί στο σημείο και ότι δέχθηκε απειλές ότι αν δεν το κάνει, θα διωχτεί πειθαρχικά. Επίσης καταγγέλλει ότι πριν ολοκληρώσει το έγγραφο, κάποιος το υπέκλεψε. Αυτό το έγγραφο χρησιμοποιήθηκε μετά από την κυβέρνηση ως γνήσιο. Η πυρονόμος αυτή τη στιγμή βρίσκεται κατηγορούμενη για παράβαση καθήκοντος. Όσο αποκαλύπτεται το «μπάζωμα» σπιθαμή προς σπιθαμή, τόσο ξεμπροστιάζεται και η προσπάθεια της κυβέρνησης να βρει αποδιοπομπαίους τράγους σε μηχανοδηγούς, πυροσβέστες κ.λπ. μιλώντας για «ανεπάρκειες», «ατομική ευθύνη» και «ανθρώπινα λάθη».

ΕΡΓΑΤΙΚΑ «ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ»-ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΤΟ 2025

Στις 22/3, 75χρονος οικοδόμος σκοτώθηκε σε εργοτάξιο στην Πάρο, όταν έπεσε από ύψος 9 μέτρων. Στις 02/4, 60χρονος εργάτης τραυματίστηκε σοβαρά στο κεφάλι και βρίσκεται σε κρίσιμη κατάσταση. Στις 17/3, 70χρονος οικοδόμος από τη Φωκίδα σκοτώθηκε πέφτοντας από σκαλωσιά. Αυτά τα εργατικά «ατυχήματα»-δολοφονίες είναι μόνο η θλιβερή συνέχεια μετά από τον θάνατο του 57χρονου εργάτη στο Ηράκλειο τον Γενάρη και τον διαμελισμό 57χρονου από έκρηξη σε λατομείο στην Αλεξανδρούπολη τον Φλεβάρη. Σύμφωνα με τη ΓΣΕΕ, το 2024 πέθαναν στη δουλειά 109 εργαζόμενοι. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, με τους νόμους Γεωργιάδη-Χατζηδάκη έχει τσακίσει τα εργατικά δικαιώματα, έχει διαλύσει τις σχέσεις εργασίας. Έχει αφήσει τους εργοδότες ελεύθερους, να εφαρμόζουν την εργατική νομοθεσία όποτε και αν θέλουν. Έχει εκτινάξει τα όρια συνταξιοδότησης. Ενδεικτική είναι η μεγάλη ηλικία πάρα πολλών τέτοιων θυμάτων και μάλιστα σε βαριές εργασίες. Αν δεν είχε μεσολαβήσει η μεγαλειώδης κινητοποίηση εργαζομένων και νεολαίας στις 26/1 και 28/2, αυτή τη στιγμή η κυβέρνηση θα κατέβαζε νέο νομοσχέδιο για περεταίρω αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης.

ΑΥΞΗΣΗ ΚΑΤΩΤΑΤΟΥ: Πρωταπριλιάτικο ψέμα Μητσοτάκη

Με τις θριαμβολογίες της κυβέρνησης, την 1η Απριλίου, αυξήθηκε ο κατώτατος μισθός από τα 830 ευρώ στα 880 ευρώ μικτά και το κατώτατο ημερομίσθιο από 37,07 ευρώ σε 39,30, έχοντας μια συνολική αύξηση από το 2019 κατά 35,4 %. Η αύξηση αφορά 575.000 εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα, όλους όσοι λαμβάνουν επιδόματα συνδεδεμένα με τον κατώτατο μισθό (επίδομα μητρότητας, γονικής άδειας, ανεργίας και γάμου) και τους δημοσίους υπαλλήλους, οι οποίοι θα λάβουν αύξηση 30 ευρώ το μήνα.

Τα ψέματα

Στην εικονική πραγματικότητα που θέλει να μας πείσει ότι ζούμε η συμμορία Μητσοτάκη, αυτή η «αύξηση» θα λύσει το βιοποριστικό πρόβλημα όλης της ελληνικής κοινωνίας, καθώς θα συμπαρασύρει αυξητικά και τον μέσο μισθό (μέσω των τριετιών), οι εργαζόμενοι που αμείβονται με τον κατώτατο μισθό θα δουν καθαρό όφελος σε ετήσια βάση 473 ευρώ (!) και θα τονωθεί η αγοραστική δύναμη. Και όλα αυτά σε μια αγορά εργασίας που βελτιώνεται σταθερά, αφού η ανεργία έχει μειωθεί, οι θέσεις εργασίας έχουν αυξηθεί κατά μισό εκατομμύριο από το 2019, έχει περιοριστεί η μερική απασχόληση και ήδη έχουμε έμμεσες αυξήσεις των μισθών μας, λόγω της μείωσης

των ασφαλιστικών εισφορών.

Η πραγματικότητα

Η σκληρή πραγματικότητα που αντιμετωπίζουμε καθημερινά όλοι οι εργαζόμενοι απέχει παρασάγγας από τις κυβερνητικές πλάνες. Καμία αγορά εργασίας δεν βελτιώνεται, ίσα-ίσα έχει μετατραπεί σε ζούγκλα, με το πραγματικό ποσοστό της ανεργίας να είναι το υπερδιπλάσιο απ' ό,τι ευαγγελίζονται (21,63% αντί για 9,4%), την πλειοψηφία των διαθέσιμων θέσεων εργασίας να αντιστοιχεί σε θέσεις ελαστικής απασχόλησης, πολλούς εργαζόμενους να δέχονται εκβιασμούς από τους εργοδότες τους να χτυπάνε την κάρτα εργασίας τους νωρίτερα και να συνεχίζουν να εργάζονται, να επιστρέφουν δώρα και επιδόματα, να μην καταθέτουν την προϋπηρεσία τους για να λάβουν τις νόμιμες τριετίες τους.

Όσον αφορά στην υποτιθέμενη αύξηση, πρώτον πρόκειται για περίπου 1 ευρώ την ημέρα, ποσό εξωφρενικά μηδαμινό για να αντιμετωπιστεί η όλο και αυξανόμενη ακρίβεια που μας έχει αναγκάσει να δαπανούμε το μεγαλύτερο μέρος των εισοδημάτων μας σε τρόφιμα, στέγαση και ενέργεια, κάνοντας τις πραγματικές αμοιβές μας χαμηλότερες σε σύγκριση με το 2019. Δεύτερον, ο συντελεστής φόρου για εισοδήματα έως 10.000 ευρώ είναι

στο 9%, ενώ για εισοδήματα από 10.000,01 ευρώ και πάνω ο φόρος εκτινάσσεται στο 22%. Έτσι, όσοι εργαζόμενοι επωφεληθούν από την αύξηση του κατώτατου μισθού στα 880 μικτά, θα δουν να υπερδιπλασιάζεται ο συντελεστής με τον οποίο θα φορολογηθούν (για άγαμο μισθωτό του ιδιωτικού τομέα, που αμείβεται σήμερα με 830 ευρώ και πληρώνει φόρο 137 ευρώ τον χρόνο, με την αύξηση ο φόρος πάει στα 270 ευρώ τον χρόνο). Τρίτον, αφορά μόνο το 24% των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα, ενώ η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων δεν πρόκειται να δει ούτε ένα ευρώ αύξηση, εξαιτίας της απουσίας Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας αλλά και εξαιτίας της εργοδοτικής αυθαιρεσίας. Η μόνη «τόνωση» των μισθών τους θα προκύψει μόνο έμμεσα από την μείωση των ασφαλιστικών εισφορών (πρόσφατα μειώθηκαν και οι ασφαλιστικές εισφορές για υπερωρίες, υπερεργασία, αργίες, νυχτερινά) κάτι που αποτελεί από τη μια δώρο για τους εργοδότες και από την άλλη ισχυρό πλήγμα για τα ασφαλιστικά μας ταμεία.

Όπως καταλαβαίνουμε η «αύξηση» του κατώτατου μισθού είναι ακόμη ένα επικοινωνιακό τρικ της κυβέρνησης να κατευνάσει την οργή των εργαζομένων που εκφράστηκε στη μεγαλειώδη απεργία στις 28 Φλεβάρη. Όμως, όταν είμαστε οι τελευταίοι σε



αγοραστική δύναμη από τους κατοίκους των 27 χωρών της ΕΕ και ο μισθός μας μόλις καλύπτει τα έξοδα 15 με 20 ημέρες τον μήνα, όταν τα σπίτια μας βγαίνουν σε πλειστηριασμούς, όταν διαλύονται τα δημόσια νοσοκομεία, τα κέντρα υγείας, τα σχολεία, τα πανεπιστήμια και κάθε δημόσια υποδομή και ιδιωτικοποιείται η δημόσια περιουσία, όταν υπερφορολογούνται οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι και απαλλάσσονται από την φορολογία οι πλούσιοι, όταν δίνονται δεκάδες δις. ευρώ για εξοπλισμούς, αυτά τα κόλπα δεν πιάνουν. Η οργή και η αγανάκτησή μας για την κυβέρνηση των εγκλημάτων, της συγκαλύψης, των ιδιωτικοποιήσεων και της φτώχειας φουντώνει και, μετά το γερό χαστούκι που της δώσαμε στις 28 Φλεβάρη, πρέπει οργανωμένα και μαχητικά να έρθουμε σε ολοκληρωτική σύγκρουση μαζί της.

Στην απεργία στις 9 Απρίλη
(προκηρυγμένη από τη ΓΣΣΕ

πριν την απεργία στις 28 Φλεβάρη, για μισθούς και Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας), πρέπει να δώσουμε μια άμεση απάντηση στην κυβέρνηση της ΝΔ που νομίζει ότι μπορεί να κοροϊδεύει όλη την κοινωνία πετώντας μας «ψίχουλα», θέτοντάς μας καθημερινά σε θανάσιμο κίνδυνο και συγκαλύπτοντας τα εγκλήματά της. Να απεργήσουμε και να διαδηλώσουμε δίνοντας συνέχεια στον αγώνα που ξεκινήσαμε για οξυγόνο, για να απαλλαγούμε από την κυβέρνηση Μητσοτάκη και να κερδίσουμε πίσω τις ζωές μας. Θέλουμε Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς μας και κατάργηση του ΦΠΑ στα είδη βασικής κατανάλωσης. Θέλουμε να σταματήσουν οι ιδιωτικοποιήσεις και οι τομείς – κλειδιά της οικονομίας να εθνικοποιηθούν κάτω από εργατικό έλεγχο. Θέλουμε να ρίξουμε την άθλια κυβέρνηση Μητσοτάκη και να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ: Με Αγώνες να σταματήσουμε Αξιολόγηση - Ιδιωτικοποίηση – Διώξεις

Πρωτοφανής ήταν η συμμετοχή των εκπαιδευτικών στην απεργία της 28ης Φλεβάρη, όπου μαζί με τους μαθητές μας κλείσαμε τα περισσότερα σχολεία και συμβάλαμε με τη συμμετοχή μας στα ιστορικά, σε μέγεθος, παλμό και επιμονή, συλλαλητήρια. Αυτή η γενική απεργία επιβλήθηκε από τους ίδιους τους εργαζόμενους στην ΑΔΕΔΥ και τη ΓΣΕΕ και στα αφεντικά. Κόντρα στις προσπάθειες της αστικοποιημένης και σταλινικής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας αλλά και όλων των κομμάτων της βουλής, που ήθελαν κινητοποιήσεις – μνημόσυνα, οι «από τα κάτω» καταφέραμε με τα αιτήματά μας να μετατρέψουμε τη γενική απεργία σε πολιτική γενική απεργία. Όλοι μαζί εργαζόμενοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα απαιτήσαμε να σταματήσει η κυβερνητική συγκάλυψη του εγκλήματος των Τεμπών, να πέσει και να τιμωρηθεί η κυβέρνηση της ΝΔ καθώς και όλοι όσοι ευθύνονται (Hellenic Train, πολιτικοί, δικαστικοί και άλλοι).

Μας στερούν το οξυγόνο

Η ακρίβεια, οι δολοφονικές ιδιωτικοποιήσεις σε μεταφορές, Υγεία, Παιδεία, ρεύμα, νερό, οι μισθοί και συντάξεις πείνας, οι

εργατικές δολοφονίες, τα δυσβάστακτα ενοίκια, οι πλειστηριασμοί λαϊκών κατοικιών, η κρατική καταστολή, κυρίως στη νεολαία, είναι όλα αυτά που οδήγησαν τη συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας να απεργήσει, να διαδηλώσει και να στριμώξει άσχημα την κυβέρνηση της ΝΔ.

Στο κενό οι προσπάθειες
Μητσοτάκη

Ούτε ο ανασχηματισμός - φιάσκο, ούτε η «στροφή στην καθημερινότητα» (με τις αυξήσεις - κοροϊδία του κατώτατου μισθού), ούτε η προσπάθεια να διαιρέσει στο εσωτερικό τους εργαζόμενους λέγοντας ότι για όλα φταίει η μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων και ότι δεν εφαρμόζεται σωστά και παντού η αξιολόγηση στο Δημόσιο, την οποία θα κατοχυρώσει συνταγματικά μπορούν να αναστρέψουν την απέχθεια των μαζών για τη βάρβαρη νεοφιλελεύθερη κυβερνητική πολιτική, που καθημερινά αυξάνεται. Οι εσωτερικές έριδες στη ΝΔ πολλαπλασιάζονται και τα σενάρια διαδοχής του Μητσοτάκη φουντώνουν. Αυτό δεν σημαίνει ότι η κυβέρνηση θα σταματήσει να επιτίθεται — φαίνεται και από τη στάση της στον χώρο της Παιδείας.

Χτυπούν ευθέως το δικαίωμα στην απεργία

Το υπουργείο Παιδείας και οι παρατρεχάμενοί του (διευθυντές Εκπαίδευσης και σχολείων, σύμβουλοι) επιταχύνουν και βαθαίνουν τις επιθέσεις. Οι κλήσεις σε πειθαρχικό των εκπαιδευτικών που συμμετέχουν στην απεργία-αποχή ενάντια στην αξιολόγηση, έχουν πάρει μαζικό χαρακτήρα (πάνω από 1.000). Και, παρά τις αποφάσεις των Διοικητικών Εφετείων που στα Ιωάννινα έκριναν ότι οι τέσσερις καθαιρεμένοι διευθυντές-απεργοί από τη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση Κέρκυρας, πρέπει να επιστρέψουν στις θέσεις τους μέχρι την οριστική εκδίκαση της υπόθεσης, των Διοικητικών Εφετείων Χανίων και Δυτικής Αττικής που έκριναν άκυρες της αποφάσεις ακύρωσης των μονιμοποιήσεων νεοδιόριστων εκπαιδευτικών-απεργών, το υπουργείο επαναλαμβάνει μονότονα ότι «θα εφαρμοστεί ο νόμος».

Εκπαιδευτικός σε δυσνητική αργία – πρώτη φορά μετά τη Χούντα

Για τη Χρύσα Χοτζόγλου, ενώ αρχικά το πειθαρχικό συμβούλιο ομόφωνα την αθώωσε, κάτω από

πίση των μαζικών κινητοποιήσεων και της απεργίας στις 23 Οκτώβρη, με υπουργική απόφαση ο Πιερρακάκης (λίγο πριν την μετακίνησή του στο υπουργείο Οικονομικών) την έθεσε σε δυνητική αργία. Ο λόγος είναι ότι η συναγωνίστρια διαμαρτυρήθηκε με τους μαθητές της για την πραγματοποίηση αξιολόγησης σε νεοδιόριστη εκπαιδευτικό. Για την ίδια υπόθεση έχει παραπεμφτεί σε πειθαρχικό ο Δ. Χαρτζουλάκης αναπληρωτής και μέλος του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά. Επίσης, ο Διευθυντής Εκπαίδευσης Πειραιά κατέθεσε ενάντια και των δύο μήνυση, οπότε ξεκινά και η ποινική τους δίωξη για συνδικαλιστικούς λόγους.

**Όλοι στη Γενική Απεργία
στις 9 Απρίλη!**

Με τον αέρα και την αυτοπεποίθηση της 28ης Φλεβάρη να συνεχίσουμε την απεργία-αποχή από την αξιολόγηση - ιδιωτικοποίηση - κατηγοριοποίηση σχολείων, μαθητών, εκπαιδευτικών μέχρι τη νίκη. Η κυβέρνηση είναι πιο αδύναμη από ποτέ και οφείλουμε με τους αγώνες μας να της δώσουμε τη χαριστική βολή. Οι εκπαιδευτικοί πρέπει να πάρουμε την υπόθεση του αγώνα στα χέρια μας,

κόντρα σε όλες τις προσπάθειες υπονόμησης του αγώνα μας από τους συνοδοιπόρους της κυβέρνησης, τις δυνάμεις των ΔΑΚΕ, ΠΕΚ/ΔΗΣΥ, ΣΥΝΕΚ/ Δίκτυο και ΑΣΕ/ΠΑΜΕ. Αυτές αποφάσισαν πανελλαδικό κατέβασμα και συλλαλητήριο στην Αθήνα στις 29/3 χωρίς να υπάρχει αίτημα για να καταργηθεί η αξιολόγηση, χωρίς να υπάρχει αναφορά στο κυβερνητικό έγκλημα των Τεμπών και χωρίς να συνδέουν τις δολοφονικές ιδιωτικοποιήσεις στα τρένα με την ιδιωτικοποίηση στην Παιδεία που «δολοφονεί» τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών, τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών αλλά και τον δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης. Τώρα θυμίστηκαν την επαναφορά του 13ου-14ου μισθού στο Δημόσιο και την ασφάλεια των σχολικών κτηρίων. Εκπαιδευτικοί, γονείς, μαθητές δυναμώνουμε τον αγώνα μας! Συνεχίζουμε με πολύμορφο αγώνα με γενικές συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα, απεργίες, διαδηλώσεις και καταλήψεις για να πάρει οξυγόνο η δημόσια εκπαίδευση και όλη η κοινωνία που ασφυκτιά!

- Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών

ΣΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ 14 ΜΑΗ

ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ- ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ ΣΣΠ

- **ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ** αποδίδουμε με τους **ΑΓΩΝΕΣ** μας
- **Αλλάζουμε** τους συσχετισμούς υπέρ μιας επαναστατικής δύναμης



Οι φετινές φοιτητικές εκλογές πραγματοποιούνται σε μία εντελώς διαφορετική και ιδιαίτερα σημαντική συγκυρία. Η εγκληματική πολιτική της κυβέρνησης σε συνδυασμό με την μαφιόζικη προσπάθεια συγκάλυψης του εγκλήματος των Τεμπών εξόργισε την ελληνική κοινωνία και οδήγησε σε ένα κοινωνικό ξέσπασμα 26/1 και σε όλες τις επόμενες κινητοποιήσεις, με αποκορύφωμα την απεργία στις 28/2, στην οποία συμμετείχαν πάνω από 2 εκατομμύρια πανελλαδικά. Οι συγκεκριμένες και διαδηλώσεις των εργαζομένων και της νεολαίας πήραν ιστορικές διαστάσεις και ο αγώνας μας έχει πετύχει ήδη σημαντικές νίκες:

Α) Τσακίσαμε την αλαζονεία του Μητσοτάκη. Δώσαμε συντριπτικά χτυπήματα στην κυβέρνησή του. Ο Μητσοτάκης με το ζόρι «κρατιέται όρθιος» με σπασμούς (π.χ. ανασχηματισμός).

Β) Ήρθαμε σε σύγκρουση με την ηττοπάθεια και μοιρολατρία που μας καλλιεργούν, το «τίποτα δεν αλλάζει» και «κανένας δεν κινείται». Η συλλογική μας δύναμη, η κυριαρχία μας στο δρόμο ξεπέρασε τον εγκλωβισμό στην καθημερινότητα, στις αυταπάτες ατομικών «δρόμων» και «λύσεων».

Γ) Αυτές οι νίκες μας σημαίνουν και ένα πρώτο φρένο στα σχέδια για Διαγραφές & Ιδιωτικά «Πανεπιστήμια», αλλά και συνολικά στην νεοφιλελεύθερη ατζέντα που είχε σκοπό να επιβάλει (π.χ. νέο ασφαλιστικό).

Ο αγώνας των Τεμπών πρέπει να συνεχίσει και να φτάσει μέχρι τέλους! Η νεολαία και συγκεκριμένα οι φοιτητές πρέπει να αποτελέσουν τη ραχοκοκαλιά αυτού του κινήματος. Με εβδομαδιαίες γενικές συνελεύσεις και συντονιστικές επιτροπές που θα αποφασίζουν εβδομαδιαίες κινητοποιήσεις, κλιμακώνοντας με τις καταλήψεις μας, για να στριμώξουμε αποφασιστικά την κυβέρνηση και να υπερασπιστούμε τις κατακτήσεις μας. Τιμωρώντας την κυβέρνηση για το έγκλημα των Τεμπών καταφέρνουμε να προστατεύσουμε και την δημόσια- δωρεάν παιδεία!

Η ιδιωτικοποίηση - εμπορευματοποίηση της δημόσιας δωρεάν παιδείας είναι στρατηγικός στόχος για την κυβέρνηση, ώστε να απαλλαγεί από την χρηματοδότηση των πανεπιστημίων και ταυτόχρονα να στρώσει τον δρόμο στους ιδιώτες να «κατασπαράξουν το κουφάρι» της δημόσιας παιδείας. Για να ολοκληρώσουν το «πανεπιστήμιο της αγοράς», θέλουν

ΟΧΙ ΣΤΑ ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 16!



να επιβάλλουν έναν μαζικό αποκλεισμό της νεολαίας από τα ΑΕΙ. Η παιδεία θα πρέπει από δικαίωμα να μετατραπεί σε προνόμιο λίγων. Με την εφαρμογή των πρώτων διαγραφών, το 50% των φοιτητών θα πεταχτεί εκτός πανεπιστημίου. Ταυτόχρονα με την ΕΒΕ (Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής), την Τράπεζα Θεμάτων, τα θέματα-σφάχτες των πανελληνίων συρρικνώνεται δραματικά ο αριθμός των φοιτητών.

Παρά τον μεγαλειώδη αγώνα που έχει ξεσπάσει, το φοιτητικό κίνημα βρίσκεται ακόμα σε κρίση. Παρά το γεγονός πως μια πρώτη «μαγιά» αγωνιστών έχει αρχίσει να διαμορφώνεται από τις κινητοποιήσεις για το νεοφιλελεύθερο έγκλημα των Τεμπών, το πολιτικό κενό μιας νέας αγωνιστικής πρωτοπορίας στα πανεπιστήμια παραμένει. Οι δυνάμεις του φοιτητικού κινήματος, δυστυχώς, στέκουν αδύναμες και εξαιρετικά άτολμες να χαράζουν ένα

σχέδιο για το φοιτητικό κίνημα και καταλήγουν να αποτελούν τροχοπέδη.

Ούτε ψήφος στους πυροσβέστες του αγώνα της ΠΚΣ-ΚΝΕ

Αυτή αναγκάστηκε να προτείνει συνελεύσεις μόνο για την απεργία στις 28/2, έπειτα όμως προσπάθησε να εμποδίσει κάθε προοπτική συνέχισης του αγώνα. Καθ' όλη τη διάρκεια του κινήματος, Χτυπούσε με μανία κάθε αίτημα που στόχευε την κυβέρνηση, αποπροσανατόλιζε την συζήτηση, διαχέοντας τις ευθύνες για το έγκλημα των Τεμπών. Αρνούνταν πεισματικά να θέσει το αίτημα για επιστροφή των τρένων πίσω στο δημόσιο, χρησιμοποιώντας τη γνωστή εγκληματική καραμέλα «τι δημόσιο, τι ιδιωτικό πάλι καπιταλισμό θα έχουμε». Ταυτόχρονα, σε σχέση με τις διαγραφές, επιχειρεί να παζαρέψει με πρυτάνεις και κοσμήτορες

το ποιος θα διαγραφεί και ποιος όχι. Με μια ακόμη εκλογική νίκη στις φοιτητικές εκλογές θα συνεχίσει τα εκφυλιστικά φαινόμενα μέσα στους συλλόγους και συνεπώς θα μπλοκάρει κάθε προσπάθεια το φοιτητικό κίνημα να βάλει ουσιαστικά αιτήματα στον αγώνα του.

Καμία εμπιστοσύνη σε ΕΑΑΚ-APEN-ATTACK

Τα πρώην «ΕΑΑΚ» και τα ξέφτια που προέκυψαν από αυτή την εκλογική συμμαχία (ATTACK-APEN) ούτε έχουν, αλλά ούτε και μπορούν να προβάλουν κανένα σχέδιο. Η νΚΑ αντιμετωπίζει πολιτική σύγχυση στα όρια της υπαρξιακής κρίσης. Παραδέρνεται μεταξύ των αιτημάτων που αφορούν την επιστροφή των τρένων στο δημόσιο και της διάχυσης των ευθυνών καθώς και αυτοί «ψελλίζουν» πως «πρέπει να ανατραπεί η πολιτική της κυβέρνησης και όχι απλά η κυβέρνηση». Τα ΕΑΑΚ φαίνεται ότι δεν είχαν κανένα σχέδιο για την συνέχιση του αγώνα. Επιχειρούν να στρέψουν την οργή της νεολαίας αποκλειστικά στις διαγραφές, αποκόβοντας την επίθεση στην εκπαίδευση από το έγκλημα των Τεμπών. Επιπλέον, ως νεολαία του «ΜΕΡΑ 25» μοιράζεται την ανησυχία της ΠΚΣ για εξαργύρωση του φοιτητικού κινήματος εκλογικά.

Το σχέδιο της ΣΣΠ: Ενίσχυση της επαναστατικής πολιτικής μέσα στο φοιτητικό κίνημα

Η κατάσταση και οι παθογένειές τους αποδεικνύουν την ανάγκη αλλαγής συσχετισμών μέσα στο φοιτητικό κίνημα υπέρ μιας επαναστατικής πολιτικής που αποτελεί η ΣΣΠ. Χρειάζεται περισσότερο από ποτέ να επικρατήσει στους συλλόγους και τις συνελεύσεις ένα διαφορετικό σχέδιο που θα υπερασπίζεται τις κατακτήσεις του κινήματος, θα ωθεί στην συνέχεια του αγώνα, προετοιμάζοντας τους φοιτητές σε τροχιά σύγκρουσης με την κυβέρνηση. Για να ανταπεξέλθουμε σε αυτά τα καθήκοντα, χρειαζόμαστε ζωντανούς συλλόγους και δομές αυτοοργάνωσης, δυναμικές μορφές πάλης και ένα πρόγραμμα που θα συνδέει τις σημερινές μάχες με την μόνη ρεαλιστική και οριστική λύση για τα προβλήματά μας, δηλαδή την ανατροπή του καπιταλισμού και την οικοδόμηση μιας άλλης κοινωνίας, σοσιαλιστικής. Αυτό είναι το σχέδιο της ΣΣΠ και μπροστά σε αυτό το καθήκον καλούμε κάθε αγωνιστή να οργανωθεί και να παλέψει μαζί μας.

ΑΝΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΜΙΑ ΚΙΝΗΣΗ ΠΟΥ ΚΑΗΚΕ ΜΕ ΤΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ

■ Σοφία Καρασαρλίδου

Στις 14/03 έγινε ανασχηματισμός της κυβέρνησης για να έχει υποτίθεται αυτή μια νέα «επανεκκίνηση» και να δημιουργήσει ένα νέο «αφήγημα» που θα τη νομιμοποιεί να παραμείνει στην εξουσία, μετά τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις και τη Γενική Απεργία στις 26/01 και 28/02.

Είχε προηγηθεί του ανασχηματισμού η ψήφιση της προανακριτικής επιτροπής και της πρότασης δυσπιστίας στη βουλή. Με αυτές τις ασφαιρες κοινοβουλευτικές διαδικασίες και τις υποτιθέμενες «σφοδρές συγκρούσεις» που έδωσαν τα κόμματα στη βουλή ολοκληρώθηκαν οι ενδεδειγμένες γι' αυτά διαδικασίες που θα έδιναν απάντηση στα αιτήματα των κινητοποιημένων εργαζόμενων και νεολαίων. Έτσι η κυβέρνηση πήρε από τα κόμματα της αντιπολίτευσης την πρωτοβουλία και τον χρόνο για να επιχειρήσει να αλλάξει την ατζέντα και να τελειώνει με το έγκλημα των Τεμπών και τη συγκάλυσή του. Και η μεν εξεταστική επιτροπή που ψηφίστηκε και από τη Ν.Δ., υπερψηφίστηκε για να ακυρωθεί αμέσως μετά, με την προσφυγή του «παρατηρητή» του μπαζώματος και «γενναίου» υφυπουργού Κλιματικής Κρίσης και Πολιτικής Προστασίας Χρήστου Τριαντόπουλου στο δικαστικό συμβούλιο του Ειδικού Δικαστηρίου το οποίο και θα κρίνει αν υπάρχουν ενδείξεις για την ενοχή του. Πράγμα που βέβαια αποδέχτηκε η πλειοψηφία της Ν.Δ. στην προανακριτική. Παράπεται βέβαια για πλημμέλημα και δηλώνει αθώος. Ούτε καν στο προστατευμένο και ασφαλές περιβάλλον των διαδικασιών της βουλής δεν μπορεί η κυβέρνηση να επιτρέψει την όποια συζήτηση για το έγκλημα των Τεμπών και τη συγκάλυσή του. Όλη αυτή η μεθόδευση στοχεύει να σταματήσει κάθε συζήτηση για τους ενόχους και να τη «βγάλουν» καθαρή υπουργοί και η κυβέρνηση. Η δε πρόταση δυσπιστίας φυσικά δεν υπερψηφίστηκε και έτσι έληξε άδοξα η «μάχη» των κομμάτων της αντιπολίτευσης.

Στο διάστημα αυτό ο πρωθυπουργός επιχειρεί να αλλάξει τα θέματα της ημερήσιας διάταξης και να εξαφανίσει το θέμα του εγκλήματος των Τεμπών και τη συγκάλυσή του. Πολύ γρήγορα πέρασε από τα κροκοδείλια δάκρυα για τους νεκρούς και τις οικογένειές τους στην αντεπίθεση. Επιτέθηκε στο κίνημα και τα αιτήματά του, έτσι όπως εκφράστηκαν στις κινητοποιήσεις για



δικαιοσύνη και τιμωρία των ενόχων, λέγοντας ότι η πλειοψηφία των απεργών- διαδηλωτών είχε σαν αίτημα να «πάει η Ελλάδα ψηλότερα», ενώ απείλησε ότι θα επέλθει «χάος» και υποσχέθηκε περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις και αξιολόγηση στους εργαζόμενους του δημόσιου τομέα σαν φάρμακό στην άθλια και επικίνδυνη κατάσταση που επικρατεί στις υποδομές. Μόνο που αυτοί που απεργήσαν και διαδήλωσαν διατράνωσαν ότι υπεύθυνη είναι η κυβέρνησή του για το έγκλημα στα Τέμπη και τη συγκάλυσή του και απαιτούν να πέσει η κυβέρνηση της Ν.Δ.. Επίσης διατράνωσαν ότι μόνο μπροστά δεν έχει πάει η ζωή τους κάτω από τη διακυβέρνηση της Ν.Δ., που μπαίνει κάτω από τα κέρδη των αρπακτικών του δημόσιου πλούτου με τις ιδιωτικοποιήσεις, ότι δεν υπάρχει καμιά δικαιοσύνη και τα νεοφιλελεύθερα αυτά αρπακτικά και οι πολιτικοί τους υπηρέτες δεν τιμωρούνται ποτέ, ούτε όταν αρπάζουν τον δημόσιο πλούτο και δεν κάνουν κανένα έργο όπως στην περίπτωση του ΟΣΕ και όχι μόνο, αλλά έχουν το δικαίωμα να εγκληματούν απέναντι στην κοινωνία και να συνεχίζουν να θεωρούνται άριστοι. Το βασικό δόγμα του νεοφιλελευθερισμού που θεοποιεί την αγορά, τα κέρδη και τους περίφημους ιδιώτες επιχειρηματίες αχόρταγους για κέρδη μπήκε στο στόχαστρο από τα εκατομμύρια διαδηλωτές.

Ο ανασχηματισμός όχι μόνο δεν πέτυχε τα αναμενόμενα για την κυβέρνηση, αλλά μάλλον απέδειξε στα μάτια των εργαζομένων και της νεολαίας ότι αυτή η κυβέρνηση δεν παίρνει τα μηνύματα των κινητοποιήσεων

και κινείται σε ακραία αντίθεση με αυτά. Άλλωστε δεν είναι καν ανασχηματισμός, όταν περίπου το σύνολο των υπουργών παραμένει στην κυβέρνηση. Έτσι και πρώτα απ' όλα οι υπουργοί που βγήκαν στην πρώτη γραμμή για να υπερασπίσουν την κυβέρνηση, οι υβριστές των συγγενών και των διαδηλωτών παραμένουν στην κυβέρνηση. Ο Άδωνις Γεωργιάδης, ο Γιώργος Φλωρίδης και ο Μάκης Βορίδης παραμένουν στην κυβέρνηση, οι δύο πρώτοι στα ίδια υπουργεία Υγείας και Δικαιοσύνης αντίστοιχα, ενώ ο τρίτος προϊστάται πλέον στο Μετανάστευσης και Ασύλου. Αυτοί που έλεγαν «μπάζα» όσους μιλούσαν για μπάζωμα κρατούν τις θέσεις τους στην κυβέρνηση για να συνεχίσουν το έργο τους. Ο Μάκης Βορίδης μάλιστα έχει αυξημένα προσόντα για το υπουργείο που ανέλαβε, ο «τσεκουράτος» αυτός υπουργός έχει ικανή προϋπηρεσία στις ακροδεξιές απόψεις, καθώς ξεκίνησε την πολιτική του καριέρα από μαθητής σε αυτό τον χώρο και διέτελε γενικός γραμματέας της χουντικής ΕΠΕΝ, αντικαθιστώντας τον φυλακισμένο αρχηγό της Χρυσής Αυγής Μιχαολιάκο τη δεκαετία του 1980. Δήλωσε άλλωστε στην τελετή παράδοσης παραλαβής του υπουργείου ότι έχει «συγκροτημένες και ισχυρές απόψεις για το μεταναστευτικό» και πριν λίγο καιρό κάλεσε τον Τραμπ να έρθει στην Ελλάδα για να πάρει μαθήματα για το πώς αντιμετωπίζεται «η παράνομη μετανάστευση». Από τα πρώτα μέτρα που προωθεί είναι να μην δίνεται παράταση της άδειας παραμονής στους μετανάστες. Ο υπουργός του υπουργ-

γείου ΠΡΟΠΟ Μιχάλης Χρυσόχοϊδης παρέμεινε στη θέση του, σαν επιβράβευση για την άγρια καταστολή από την αστυνομία των κινητοποιήσεων. Ο Κωστής Χατζηδάκης αναβαθμίστηκε σε αντιπρόεδρο της κυβέρνησης σαν έμπιστος του πρωθυπουργού, (μήπως και διάδοχός του?). Βέβαια αυτή η εμπιστοσύνη στηρίζεται και στην παρακολούθηση με το PREDATOR στο προηγούμενο διάστημα, για να μην ξεχνάμε και τα σκάνδαλα που προηγήθηκαν και το γεγονός ότι η διαφθορά είναι στο αίμα των νεοφιλελεύθερων και της κυβέρνησης. Ο υπουργός που γιόρτασε τα γενέθλιά του το 2021 με τούρτα που των παρουσίαζε σαν σούπερμαν των ιδιωτικοποιήσεων του ΟΣΕ, της ΔΕΗ και της OLYMPIK AIR, αναβαθμίστηκε λοιπόν σε αντιπρόεδρο της κυβέρνησης. Τη θέση του στο υπουργείο Οικονομίας και Οικονομικών πήρε ο Κυριάκος Πιερρακάκης τεχνοκράτης και εκσυγχρονιστής, μετά την πετυχημένη προϋπηρεσία του στο υπουργείο Παιδείας με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και την κατάργηση του άρθρου 16, την επίθεση στους εκπαιδευτικούς και το δικαίωμα στην απεργία με την τρομοκρατία και τα πειθαρχικά σε όσους απεργούν ενάντια στην αξιολόγηση -ιδιωτικοποίηση του δημόσιου σχολείου, τα Ωνάσεια κ.ά.. Τη νέα υπουργό Παιδείας συμπληρώνει ο υφυπουργός Νίκος Παπαϊωάννου ο επονομαζόμενος και πρύτανης των ΜΑΤ. Η Νίκη Κεραμέως παραμένει στο υπουργείο εργασίας για να ξηλώνει τα όποια εναπομείναντα εργατικά δικαιώματα, με την κατάργηση του επιδόματος ανεργίας για τους εποχικά

εργαζόμενους, με τις αυξήσεις ψίχουλα στον κατώτατο μισθό, με τη διατήρηση του μνημονιακού μέτρου της κατάργησης της Εθνικής Συλλογικής Σύμβασης κ.ά. Στο επίμαχο υπουργείο Δομών και Μεταφορών απομακρύνθηκε ο πρώην υπουργός Χρήστος Σταϊκούρας και ο υφυπουργός Βασίλης οικονόμου, που βέβαια δύο χρόνια μετά τα Τέμπη, όχι μόνο δεν είχε κάνει το παραμικρό για την ασφάλεια των μεταφορών, αλλά στη διαπραγμάτευση με τη Hellenic Train ενέκρινε την επιχορήγηση της από το δημόσιο για το 2023 με 62εκ. ευρώ, καθώς η εταιρεία είχε ζημιές από την καθήλωση των τρένων λόγω του δυστυχήματος και τις καταστροφές από την κακοκαιρία Daniel. Αντικαταστάθηκε από τον Χρίστο Δήμα και τον αναπληρωτή υπουργό με αρμοδιότητα τις μεταφορές Κων. Κυρανάκη, γνωστό για τις νεοφιλελεύθερες προκλητικές απόψεις του.

Σε αυτή το ανακυκλωμένο νεοφιλελεύθερο επιτελείο, που ειρήσθω εν παρόδω επέστρεψε σε αυτό και ο αποπεμφθείς υπουργός Επικρατείας Σταύρος Παπασταύρος, μαζί με τον τότε υφυπουργό παρά τω πρωθυπουργό Πάννη Μπραττάκο, γιατί επισκέφθηκαν τον Βαγγέλη Μαρινάκη, στη θέση του υπουργού Ενέργειας. Προστέθηκαν επίσης και μερικές νέες πινελιές με πρόσωπα του ίδιου φυράματος, όπως ο «άριστος» Άριστος Δοξιάδης. Αυτός αποκαλούσε τους συμμετέχοντες στις κινητοποιήσεις «δήθεν σοβαρούς», έσταζε χολή για το κίνημα των πλατειών και τους αγανακτισμένους. Τελικά παραιτήθηκε από τη θέση του υφυπουργού Έρευνας και Καινοτομίας την επόμενη μέρα, καθώς βγήκε στη φόρα ότι ήταν νόμιμος εκπρόσωπος εταιρείας που μεταξύ των άλλων έκλεισε και άφησε χρέη στο δημόσιο και τους προμηθευτές.

Οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις στις 26/01 και η Γενική Πολιτική Απεργία στις 28/02 προκάλεσαν μια καίρια και τελεσίδικη ήττα της κυβέρνησης της Ν.Δ.. Μια ήττα από την οποία είναι σχεδόν αδύνατο να ανακάμψει, καθώς ό,τι κι αν επιχειρήσει για να αντιστρέψει το γεγονός αυτό είναι σχεδόν αδύνατο να έχει επιτυχία. Και ο ανασχηματισμός που έκανε ο πρωθυπουργός δεν ξέρυγε βέβαια από αυτόν τον κανόνα. Αυτό δείχνουν οι δημοσκοπήσεις όπου η Ν.Δ. μετριέται σε ποσοστά ιστορικά χαμηλά.

Εργατική Πρωτομαγιά

Η εξέγερση του Σικάγο μας δείχνει τον για την ανατροπή της κυβέρνησης των δολο

**139 χρόνια μετά την
εξέγερση των εργατών
του Σικάγο, το
σάπιο καπιταλιστικό
σύστημα έχει
μετατρέψει την
καθημερινότητα
των εργαζομένων,
της νεολαίας και
των φτωχών λαϊκών
στρωμάτων σε
βαρβαρότητα.
Στην Ελλάδα, δύο
χρόνια από το
νεοφιλελεύθερο
έγκλημα στα
Τέμπη, η οργή
και η αγανάκτηση
ξεχειλίζουν!**

■ Πάργος Κούτρης

Πνιγόμαστε καθημερινά: Από την ακρίβεια, τους μισθούς πείνας, τη διάλυση των Συλλογικών Συμβάσεων, τα εργατικά «ατυχήματα»-δολοφονίες. Από την ιδιωτικοποίηση της δημόσιας Παιδείας και Υγείας που μετατρέπονται σε πανάκριβα εμπορεύματα. Από τους πλειστηριασμούς που ξεσπιτώνουν λαϊκές οικογένειες. Από την τρομοκρατία και τις δολοφονίες του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης. Από την απειλή του Πολέμου. Από τον κυβερνητικό αυταρχισμό, τη χυδαιότητα, τη διαφθορά, τα ψέματα ενός «Βοναπάρτη» Μητσοτάκη και της κλίκας του.

Η αντεργατική κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας προσπαθεί να αποπροσανατολίσει την κοινωνία και να παρουσιάσει την εγκληματική πολιτική της σε όλα τα επίπεδα, ως επιτυχία. Πανηγυρίζει για την υποτιθέμενη αύξηση του κατώτατου μισθού κατά 30% από το 2019 την ίδια στιγμή που η αγοραστική δύναμη των εργαζομένων έχει μειωθεί κατά 8,5% – το ίδιο χρονικό διάστημα – λόγω του συνεχιζόμενου πληθωρισμού και της ακρίβειας. Η κυβέρνηση της ΝΔ αδιαφορεί προκλητικά για τις επιπτώσεις της ακρίβειας, την εξάπλωση της φτώχειας και εξαθλίωσης στην κοινωνία. Ανατιμήσεις πάνω από 40% σε βασικά είδη διατροφής και πρώτης ανάγκης, σε λογαριασμούς ενέργειας και ενοίκια οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια σε επισιτιστική και στεγαστική κρίση και γενικότερα στην φτωχοποίηση σημαντικού κομματιού των εργαζομένων. Αποτέλεσμα της κατάστασης αυτής είναι ο «αυξημένος» μισθός να εξανεμίζεται το αργότερο μέχρι τις 20 του μήνα.

Οι ιδιωτικοποιήσεις δολοφονούν
Οι νεοφιλελεύθεροι της Νέας Δη-

μοκρατίας συνεχίζουν τις δολοφονικές πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων. Υγεία, Παιδεία και Κοινωνική Ασφάλιση είναι στα πρόθυρα της κατάρρευσης. Απογευματινά χειρουργεία με νόμιμο «φακέλακι» την ώρα που τα περισσότερα νοσοκομεία υπολειπονται λόγω της έλλειψης προσωπικού, ιδιωτικά πανεπιστήμια παρά και ενάντια ακόμα και στο δικό τους αστικό Σύνταγμα, ασφαλιστικά νομοσχέδια που καταργούν επί της ουσίας τον δημόσιο χαρακτήρα της ασφάλισης και στρώνουν τον δρόμο στις ιδιωτικές ασφαλιστικές. Παρόλο που οι πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων ευθύνονται για μια σειρά από κρατικά εγκλήματα (με αποκορύφωμα το έγκλημα στα Τέμπη), συνεχίζουν ακάθεκτοι χωρίς να ενδιαφέρονται για τις ανθρωπίνες ζωές που χάνονται. Το έγκλημα στα Τέμπη, οι καταστροφές από πυρκαγιές, πλημμύρες και οποιαδήποτε άλλη φυσική καταστροφή είναι αποτέλεσμα της ανεύθυνης εγκατάλειψης και ιδιωτικοποίησης των δημόσιων υποδομών και της εξαχρείωσης του κρατικού μηχανισμού. Κάθε λίγους μήνες ζούμε νέα «Τέμπη» στους χώρους δουλειάς: τα τελευταία δύο χρόνια πάνω από 300 εργαζόμενοι έχουν χάσει τη ζωή τους εν ώρα εργασίας, ενώ σύμφωνα με στοιχεία της Eurostat πάνω από τα μισά εργατικά «ατυχήματα» δεν δηλώνονται καν.

Έχουν τα χέρια τους βαμμένα με αίμα! Είναι μια συμμορία αδίστακτων που ενδιαφέρονται μόνο για το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας και την ατιμωρησία τους. Το καθεστώς Μητσοτάκη μάς έχει κηρύξει έναν αμείλικτο ταξικό πόλεμο. Παρόλο που δηλώνουν διαρκώς ότι δεν υπάρχουν χρήματα για την ενίσχυση Υγείας και Παιδείας και για ουσιαστικές αυξήσεις στους μισθούς, τα έξοδα για πολεμικές δαπάνες αυξάνονται διαρκώς. Στις 2 Απριλίου ο

Μητσοτάκης ανακοίνωσε νέο αντιπυραυλικό - αντιβαλλιστικό πρόγραμμα με την ονομασία «Ασπίδα του Αχιλλέα» που θα κοστίσει 2,8 δισ. ευρώ. Οι «αμυντικές» δαπάνες της χώρας είναι σταθερά κοντά στο 3% (ενώ το ποσοστό που ορίζει το ΝΑΤΟ είναι στο 2%) την στιγμή που ο ευρωπαϊκός μέσος όρος είναι στο 1,3. Οι δαπάνες για δημόσια τάξη και ασφάλεια είναι επίσης πάνω από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο, όταν στις δαπάνες για υγεία και εκπαίδευση η Ελλάδα είναι σταθερά σχεδόν 2% κάτω από τις αντίστοιχες στην Ευρώπη.

Μας γυρνούν έναν αιώνα πίσω!

Οικοδομούν διαρκώς ένα μαύρο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης των ΜΑΤ και των δικαστηρίων για να καταστέλλουν και να καταδικάζουν όποιον τολμήσει να σηκώνει κεφάλι και να αντισταθεί στην βάρβαρη νεοφιλελεύθερη πολιτική τους. Γι' αυτό χτυπούν με λύσσα το δικαίωμα στην απεργία, καταστέλλουν βίαια τις διαδηλώσεις, καταργούν κάθε είδους πολιτικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα και ελευθερίες. Βασίζονται στα δόγματα περί «παραβατικότητας» και «ατομικής ευθύνης» των πιο φτωχών και αδύναμων, ενώ για την ελίτ και τους υπηρέτες της βασιλεύει η ασυδοσία, η ατιμωρησία και τα κάθε λογής σκάνδαλα.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι συνένοχη στη σφαγή του παλαιστινιακού λαού, υποστηρίζοντας με κάθε τρόπο τους δολοφόνους σιωνιστές του Ισραήλ. Είναι από τους πιο «πρόθυμους» στα τυχοδιωκτικά, πολεμικά σχέδια όπως απέδειξε η πρόσφατη συνάντηση του Μητσοτάκη με τον σφαγέα Νετανιάχου. Δεκάδες δισ. για εξοπλισμούς και η φρεγάτα στην Ερυθρά Θάλασσα, ώστε ο ελληνικός καπιταλισμός να παραμείνει ευνοούμενος και μπροστάρης των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ, είναι άλλη μία αιτία για τη μείωση των εισοδημάτων και την αύξηση της φτώχειας για τον λαό.

Καμία λύση δεν θα έρθει με λόγια στη Βουλή

Η κυβέρνηση της ΝΔ δεν είναι ανίκητη, παρόλο που προσπαθεί να συνεχίσει την καταστροφική πολιτική της. Οι κινητοποιήσεις για το έγκλημα στα Τέμπη και κυρίως η ιστορική απεργία της 28ης Φλεβάρη έδειξαν την καθολική απόρριψή της από την συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας. Γι' αυτό τώρα είναι πιο αναγκαία από ποτέ η ανασυγκρότηση και η ανασύνθεση του εργατικού κινήματος ώστε να παλέψει αποφασιστικά για την ανατροπή της στον δρόμο, όχι με λόγια στην Βουλή. Δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από το ΠΑΣΟΚ και τον ΣΥΡΙΖΑ.



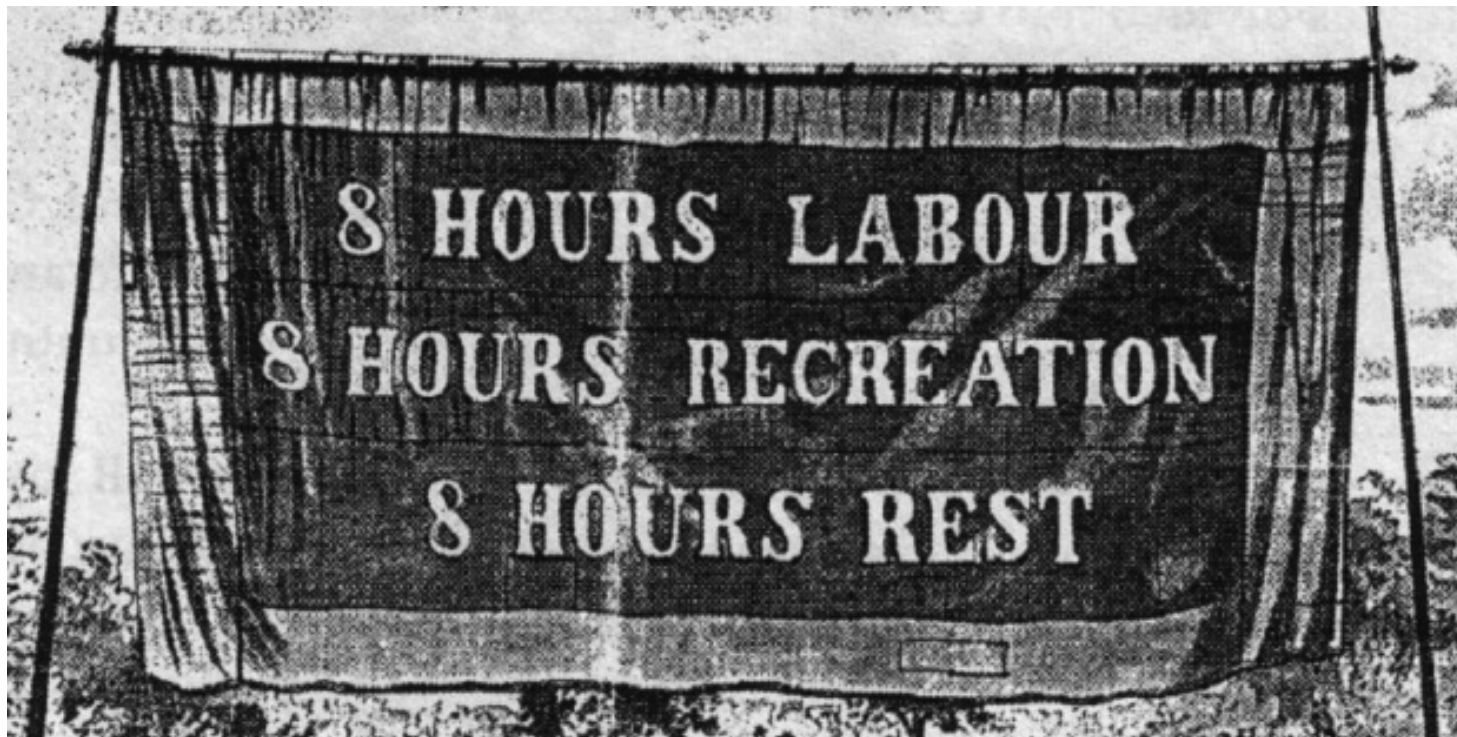
Ο δρόμος των αγώνων

Είναι συννυεύθυνοι για τις δολοφονικές ιδιωτικοποιήσεις και έχουν ψηφίζει μαζί με τη ΝΔ μια σειρά από αντεργατικά νομοσχέδια και μέτρα. Το μόνο που θέλουν είναι να εξαπατήσουν πάλι τον ελληνικό λαό για επανέλθουν με οποιονδήποτε τρόπο στην εξουσία, ασκώντας στην ουσία την ίδια πολιτική με την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Από κοντά τους το ΚΚΕ και η Πλεύση Ελευθερίας που χρησιμοποιούν τους θεσμούς του κοινοβουλίου για να αποπροσανατολίσουν και να απομαζικοποιήσουν τον αγώνα. Ειδικά το ΚΚΕ που αρνείται να στοχοποιήσει ευθέως την κυβέρνηση και τις πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων δημιουργεί σοβαρό πρόβλημα για το εργατικό κίνημα.

Η Πρωτομαγιά είναι η μέρα που συμβολίζει τους αγώνες όλων των εργαζομένων και καταπιεζόμενων για καλύτερη ζωή, για περισσότερες κατακτήσεις και δικαιώματα, για ελευθερία και ειρήνη. Με τη σημαία της Εργατικής Πρωτομαγιάς να πάρουμε τη σκυτάλη από την ιστορικών διαστάσεων Γενική Απεργία στις 28 Φλεβάρη, από τους μεγαλειώδεις αγώνες σε ολόκληρο τον κόσμο ενάντια στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού. Με μαζικούς κι ανυποχώρητους αγώνες, με την οργάνωσή μας σε Σωματεία και Επιτροπές σε κάθε χώρο δουλειάς και γειτονιά. Με ένα συγκεκριμένο σχέδιο για έναν αγώνα διάρκειας που θα συγκρουστεί μέχρι τέλους με το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα που το μόνο που έχει να μας προσφέρει είναι πόλεμο, εξαθλίωση και βαρβαρότητα. 138 χρόνια από την Πρωτομαγιά των εργατών του Σικάγο, την ημέρα του παγκόσμιου προλεταριάτου το μήνυμά της είναι πιο επίκαιρο από ποτέ. Παρά την υπονόμευσή της από την αστική τάξη, τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και κάθε είδους ρεφορμιστές, η Πρωτομαγιά και τα διδάγματά της μας επιτρέπουν να ανοίξουμε έναν άλλο δρόμο για να οικοδομήσουμε μια κοινωνία χωρίς φτώχεια και εκμετάλλευση, μια κοινωνία ελεύθερη, δίκαιη, δημοκρατική, Σοσιαλιστική.

Η ιστορία της Πρωτομαγιάς:

Ημέρα της Εργατικής Τάξης



Η Εργατική Πρωτομαγιά είναι μια ημέρα μνήμης και αγώνα, ταυτισμένη με τις διεκδικήσεις της εργατικής τάξης για δικαιώματα και αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας. Οι ρίζες της βρίσκονται στη μεγάλη απεργία των εργατών του Σικάγο την Πρωτομαγιά του 1886, όταν χιλιάδες εργάτες βγήκαν στους δρόμους απαιτώντας το οκτάωρο και καλύτερες συνθήκες εργασίας. Η σφαγή που ακολούθησε δεν έκαμψε το ηθικό τους. Αντίθετα, έγινε σύμβολο αντίστασης και πάλης ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση.

Η 1η Μαΐου καθιερώθηκε ως η Διεθνής Ημέρα των Εργατών στο ιδρυτικό συνέδριο της Β' Διεθνούς το 1889. Ο Φρίντριχ Ένγκελς, στον πρόλογο της γερμανικής έκδοσης του Κομμουνιστικού Μανιφέστου το 1890, τόνισε πως αυτή η ημέρα δείχνει στους καπιταλιστές ότι το προλεταριάτο, ενωμένο, μπορεί να επιβάλει τα αιτήματά του.

Ο 19ος αιώνας σηματοδεύτηκε από ακραία εκμετάλλευση της εργατικής τάξης, με τις ώρες εργασίας να ξεπερνούν συχνά τις 14 ημερησίως. Η διεκδίκηση του δώρου, ως όριο που θα επέτρεπε την ανάπαυση και μια στοιχειώδη ποιότητα ζωής, αναδείχθηκε σε βασικό αίτημα ήδη από τα μέσα του αιώνα.

Η κρίση του 1873, η πρώτη μεγάλη ύφεση του καπιταλιστικού συστήματος, επιδείνωσε δραματικά τις συνθήκες διαβίωσης των εργατών. Στις ΗΠΑ, οι μισθοί μειώθηκαν έως και 80%, προκαλώντας μαζικές απεργίες σε μεγάλες πόλεις όπως η Βαλτιμόρη, το Πίτσμπουργκ, το Σικάγο και το Σεντ Λούις. Στο Πίτσμπουργκ, η πολιτοφυλακή της Πενσυλβάνια άνοιξε πυρ σκοτώνοντας 20 απεργούς, ενώ στο Σικάγο τα ομοσπονδιακά στρατεύματα καταστάληκαν την εξέγερση, σηματοδοτώντας μια νέα εποχή σκληρής καταστολής. Παρόλα αυτά, το εργατικό κίνημα όχι μόνο δεν ηττήθηκε, αλλά ενισχύθηκε σε συνδικαλιστική και πολιτική οργάνωση.

Η συνδικαλιστική οργάνωση «Ιππότες της Εργασίας» έπαιξε καθοριστικό ρόλο

στα απεργιακά κινήματα του 1877. Στη δεκαετία του 1880, μετατράπηκε σε μαζικό κίνημα, ενώ το 1886, μέσα από διαφωνίες και ανακατατάξεις, ιδρύθηκε η Αμερικάνικη Ομοσπονδία Εργασίας, η οποία ανέλαβε να οργάνωσε τη μεγάλη πανεθνική απεργία της 1ης Μαΐου 1886, διεκδικώντας το 8ωρο.

Η κινητοποίηση ήταν τεράστια: 350.000 εργάτες σε 1.200 εργοστάσια κατέβηκαν σε απεργία, με το Σικάγο στο επίκεντρο. Εκεί, 90.000 απεργοί παρέλυσαν την παραγωγή, ενώ η πίεση ανάγκασε ορισμένους εργοδότες να υποχωρήσουν, παραχωρώντας το 8ωρο σε 150.000 εργάτες μέσα στις τρεις πρώτες ημέρες. Ωστόσο, η αστική τάξη του Σικάγου δεν ήταν διατεθειμένη να αποδεχτεί την ήττα της. Με τη βοήθεια της αστυνομίας και των απεργοσπαστών, ετοιμάστηκε να καταστείλει το κίνημα με κάθε μέσο.

Η πρώτη σύγκρουση ήρθε στις 3 Μαΐου, έξω από το εργοστάσιο ΜακΚόρμικ, όπου η αστυνομία και οι μπράβοι των εργοδοτών άνοιξαν πυρ, σκοτώνοντας τέσσερις απεργούς και τραυματίζοντας δεκάδες. Αυτή η επίθεση οδήγησε στα γεγονότα της Πλατείας Χέιμαρκετ, που έμελλε να γραφτούν στην ιστορία του εργατικού κινήματος.

Μετά τη βίαιη καταστολή και τη ρίψη της βόμβας που σκότωσε έναν αστυνομικό, η αστική τάξη βρήκε την αφορμή για ένα κύμα συλλήψεων και διώξεων. Συνδικαλιστές κυνηγήθηκαν, η αστυνομία επιτέθηκε σε γραφεία σωματείων και εργατικών εφημερίδων, ενώ μετανάστες φυλακίστηκαν χωρίς αποδείξεις. Στο Σικάγο, συνελήφθησαν οκτώ αναρχικοί συνδικαλιστές ηγέτες, αν και μόνο ένας ήταν παρών στα γεγονότα της πλατείας Χέιμαρκετ.

Η δίκη που ακολούθησε ήταν στημένη. Τα μέσα ενημέρωσης είχαν προεξοφλήσει την ενοχή των κατηγορουμένων, παρουσιάζοντας το απεργιακό κίνημα ως «κομμουνιστικό και αχαλίνωτο». Οι μάρτυρες κατηγορίας ήταν επί πληρωμή, τα αποδεικτικά στοιχεία ανύπαρκτα και η ετυμηγορία προειλημμένη. Επτά από τους οκτώ κατηγορούμενους καταδικάστηκαν σε θάνατο και

ένας σε πολυετή κάθειρξη.

Στις 11 Νοεμβρίου 1887, οι Πάρσονς, Σπάις, Φίσερ και Ένγκελ εκτελέστηκαν δι' απαγχονισμού, ενώ ο Λινγκ αυτοκτόνησε στο κελί του. Οι Φίλντεν, Σβάμπ και Νιμπ καταδικάστηκαν σε πολυετή καταναγκαστική εργασία. Χρόνια αργότερα, κάτω από την πίεση του εργατικού κινήματος, οι επιζώντες αφέθηκαν ελεύθεροι, καθώς ακόμα και οι αρχές παραδέχτηκαν την αδικία της δίκης.

Παρά το αιματοκύλισμα, η εξέγερση του Σικάγο δεν πήγε χαμένη. Τουλάχιστον 185.000 εργάτες κέρδισαν την 8ωρη εργασία, ενώ πάνω από 200.000 πέτυχαν μείωση του χρόνου εργασίας τους από 12 σε 9 ώρες. Η θυσία των εργατών του Σικάγο ενέπνευσε τα επόμενα κινήματα, καθιερώνοντας την 1η Μαΐου ως Παγκόσμια Ημέρα της Εργατικής Τάξης.

Απέναντι στη διαστρέβλωση του πραγματικού νοήματός της ως μια «γιορτή της άνοιξης και των λουλουδιών», η Πρωτομαγιά παραμένει σύμβολο της εργατικής αντίστασης και της πάλης ενάντια στην εκμετάλλευση. Όπως σημειώνει ο Λένιν, είναι η ημέρα που οι εργάτες όλου του κόσμου γιορτάζουν την ενότητά τους απέναντι στη βία και την καταπίεση, επιβεβαιώνοντας πως δυο κόσμοι συγκρούονται ασταμάτητα: ο κόσμος της εκμετάλλευσης και ο κόσμος της ελευθερίας.

Ιδιαίτερα στο σήμερα, όπου η καπιταλιστική κρίση και οι νεοφιλελεύθερες επιθέσεις διαλύουν εργασιακά δικαιώματα και κοινωνικές κατακτήσεις (8ωρο, 5νήμερο), επιβάλλοντας εξαντλητικά ωράρια, μισθούς πείνας, καταστολή και περιστολή ελευθεριών. Ταυτόχρονα, οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί μας σπρώχνουν σε νέους πολέμους, απειλώντας λαούς και εργαζομένους με φτώχεια και θάνατο. Όπως οι εργάτες του Σικάγο ύψωσαν το λάβαρο του αγώνα, έτσι και σήμερα πρέπει να δώσουμε τη μάχη ενάντια στην εκμετάλλευση και τον πόλεμο, να επιβάλουμε τις ανάγκες μας στην πράξη και να ανοίξουμε τον δρόμο για μια κοινωνία χωρίς καταπίεση, για τον σοσιαλισμό.



ReArm Europe

Στις 4 Μάρτη η Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν ανακοίνωσε ένα πρόγραμμα στρατιωτικού επανεξοπλισμού της ΕΕ. Το πρόγραμμα λόγω διαφόρων αντιρρήσεων μετονομάστηκε σε Readiness 2030 και είναι ύψους 800 δισ. Ευρώ. Τα 150 δισ. θα προέρθουν από κοινό δανεισμό της ΕΕ και θα διανεμηθούν σε κράτη μέλη για την υλοποίηση κοινών ευρωπαϊκών προγραμμάτων ενώ τα άλλα 650 δισ. θα είναι προγράμματα που θα υλοποιήσουν τα κράτη μέλη, δανειζόμενα το κάθε ένα ξεχωριστά. Επιπλέον αποφασίστηκε: α) αναστολή της οροφής του 3% του ΑΕΠ στα ελλείμματα των προϋπολογισμών των κρατών, τουλάχιστον μέχρι ένα επιπλέον 1,5% του ΑΕΠ τους, β) αναπροσανατολισμός των κονδυλίων

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΕΠΑΝΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΕ:

των του ευρωπαϊκού προϋπολογισμού σε στρατιωτικά προγράμματα, που επειδή ο κύριος όγκος τους αφορά τις αγροτικές επιδοτήσεις, σημαίνει την πλήρη κατάργηση της αποδυναμωμένης πλέον Κοινής Αγροτικής Πολιτικής και πρακτικά το ξεκλήρισμα των ευρωπαίων αγροτών, γ) την άρση των περιορισμών της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων (ΕΤΕ) και την ελευθερία να διαθέτει δάνεια προς στρατιωτικές επενδύσεις, δ) την κινητοποίηση ιδιωτικών κεφαλαίων για επενδύσεις σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς.

Η παράνοια του στρατιωτικού εξοπλισμού

Οι στόχοι αυτού του προγράμματος, όπως τέθηκαν από την φον ντερ Λάιεν, είναι δύο: η στρατιωτική ενίσχυση της Ουκρανίας λόγω της αποχώρησης των ΗΠΑ και η αντιμετώπιση της ρωσικής εισβολής. Και οι δύο στόχοι στερούνται κάθε λογικής. Καταρχάς, η υλοποίηση αυτών των επενδύσεων θα απαιτήσει 3-4 χρόνια ενώ η αμετάκλητη ήττα της Ουκρανίας είναι θέμα μόνο μερικών μηνών, συνεπώς ο επανεξοπλισμός δεν πρόκειται να αντισταθμίσει σήμερα την αποχώ-

ρηση των ΗΠΑ και έτσι δεν θα αλλάξει σε τίποτε την έκβαση του ρωσο-ουκρανικού πολέμου. Δεύτερον, το πρόγραμμα ονομάζεται Readiness 2030, δηλαδή «Ετοιμότητα το 2030», γιατί υποτίθεται το 2030 θα εισβάλλει η Ρωσία στην Ευρώπη, πράγμα που επίσης στερείται κάθε λογικής. Στην πραγματικότητα, η ανησυχία της ΕΕ δεν είναι και εντελώς αβάσιμη, όχι γιατί θα καταλάβει η Ρωσία τις Βρυξέλες το 2030 αλλά γιατί οι λιγούρηδες ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές από και που ετοιμάζονταν να λεηλατήσουν την Ρωσία και τις περιφερειακές της χώρες έφτασαν με τη διαφαινόμενη νίκη της Ρωσίας να ανησυχούν για την επιρροή πλέον της Ρωσίας πάνω σε διάφορες χώρες της ΕΕ και της Ευρώπης. Όπως και να 'χει, δεν μπορεί να αποτελεί απάντηση σε αυτές τις ανησυχίες ένας στρατιωτικός επανεξοπλισμός. Τρίτον, αυτός ο επανεξοπλισμός δεν είναι της ΕΕ αλλά των διαφόρων κρατών μελών της, που έχουν και διαφορετικές πολιτικές. Αλλά ακόμη κι αν ήταν κοινός, για να έχει κάποιο νόημα θα προϋπέθετε έναν ευρωπαϊκό στρατό, που με τη σειρά του θα προϋπέθετε μια κοινή εξωτερική πολιτική, δηλαδή ένα

ευρωπαϊκό κράτος και μια ευρωπαϊκή πολιτική ενοποίηση, πράγματα που μόνο σαν όνειρο καλοκαιρινής νυχτός φαντάζουν σήμερα. Τέταρτον, η ΕΕ έχει χάσει την κούρσα των στρατιωτικών εξοπλισμών. Είναι αδύνατο να φθάσει σε εύλογο χρονικό διάστημα, τις στρατιωτικές δυνατότητες (από πυρηνικά μέχρι δορυφόρους, από τεχνητή νοημοσύνη μέχρι πλοία και αεροπλάνα, κ.ο.κ.) της Ρωσίας, της Κίνας και των ΗΠΑ. Εξάλλου αυτό το πρόγραμμα αφορά μόνο συμβατικούς εξοπλισμούς. Πέμπτο, αυτός ο άνισος στρατιωτικός επανεξοπλισμός της ΕΕ, και μάλιστα με στόχο τη Ρωσία, κινδυνεύει να τις φέρει σε αντιπαράθεση όχι μόνο με τη Ρωσία και την Κίνα αλλά και με τις ΗΠΑ, κι ακόμη χειρότερα να ξυπνήσει μνήμες του παρελθόντος, δηλαδή την καχυποψία μεταξύ των διαφόρων αστικών τάξεων της ΕΕ, και έτσι να οδηγήσει πρόωρα στη διάλυση της ΕΕ.

Ο αγριανθρωπισμός του στρατιωτικού επανεξοπλισμού

Αν αυτός ο στρατιωτικός επανεξοπλισμός δεν έχει ένα νόημα μια που δεν πρόκειται να αναστρέψει την γεωστρα-

ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Θηριώδης επανεξοπλισμός

Η κυβέρνηση συνασπισμού Χριστιανοδημοκρατών-Σοσιαλδημοκρατών στη Γερμανία προωθεί ένα εξοπλιστικό πρόγραμμα μαμούθ. «Η Γερμανία επέστρεψε», δήλωσε ο Μερτς, νεοεκλεγείς χριστιανοδημοκράτης καγκελάριος, γνωστό «χρυσό παιδί» της κερδοσκοπίας στα χρηματιστήρια.

Οι φωνές υπέρ μιας γερμανικής επαναστρατιωτικοποίησης ενισχύονται σταθερά εδώ και χρόνια. Μέσα στην όξυνση των ανταγωνισμών, ο γερμανικός ιμπεριαλισμός προσπαθεί να σπάσει τον «κορσέ» των σχετικά περιορισμένων στρατιωτικών δυνατοτήτων, που του είχε επιβληθεί μετά την ήττα του στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και κάτω από την «προστασία» των ΗΠΑ.

Από το ξέσπασμα του πολέμου στην Ουκρανία (2020), η ιαχή του κατεστημένου υπέρ ενός ραγδαίου επανεξοπλισμού ηχεί όλο και άγρια – αφήνοντας ανοιχτή την προοπτική απόκτησης ακόμα και πυρηνικών όπλων. Ήδη είχε σχεδιαστεί, μαζί με την προηγούμενη κυβέρνηση των ΗΠΑ, η εγκατάσταση σύντομα νέων πυραυλικών συστημάτων στην Ανατολική Γερμανία, στοχεύοντας –ποιον άλλο;– τη Ρωσία.

Το 2022, ο Σολτς των Σοσιαλδημοκρατών, σήμερα απερχόμενος καγκελάριος, είχε μιλήσει για ένα πολεμικό ταμείο 100 δισ. Σήμερα, η στροφή των ΗΠΑ του Τραμπ και η σημαία της «ευρωπαϊκής άμυνας» ενισχύουν και συσπειρώνουν τους πολεμοκάπηλους. Τα ποσά εκτιμάται ότι

μπορεί να εκτιναχτούν ως και το 1 τρισ., μέσω δύο «ειδικών ταμείων», 400 δισ. για τον στρατό και 500 δισ. για τις υποδομές. Ουσιαστικά το δεύτερο θα αποτελέσει περισσότερο ένα παράρτημα του πρώτου. Αυτό αποτελεί και έναν εκβιασμό του Μερτς: αν οι τοπικές κυβερνήσεις θέλουν λεφτά για τις υποδομές, προϋπόθεση είναι να εγκρίνουν «πακέτο» τις πολεμικές δαπάνες. Και όπως θα δούμε, αυτός ο εκβιασμός δεν μένει χωρίς να πιάσει τόπο...

Τα δύο «ειδικά ταμεία» σχεδιάζεται να μην υπάγονται στον προϋπολογισμό του ομοσπονδιακού κράτους. Γίνεται επίκληση στην ανάγκη να παρακαμφθεί έτσι το αυστηρό «φρένο χρέους», που απαγορεύει ετήσιο έλλειμμα στον προϋπολογισμό μεγαλύτερο από το 0,35% του ΑΕΠ. Αυτή ήταν μια ιδιαίτερα σκληρή, γερμανικού τύπου παραλλαγή της νεοφιλελεύθερης ορθοδοξίας για «δημοσιονομική πειθαρχία», που συχνά ονομάζεται και «ορντολιμπεραλισμός», δηλαδή «εύτακτος νεοφιλελευθερισμός». Με απλά λόγια: ο κανόνας έχει ενσωματωθεί στο ίδιο το Σύνταγμα! Λειτουργήσε καλά, όσο η Γερμανία δέσποζε στην Ευρώπη με την ακμάζουσα οικονομία της και τη συσσώρευση τεράστιων εμπορικών πλεονασμάτων σε βάρος άλλων ευρωπαϊκών χωρών – οπότε και η χρηματοδότησή της μέσω του χρέους ήταν σχετικά εύκολη και φτηνή. Αυτό όμως τελείωσε, ειδικά τα δύο τελευταία χρόνια, με τον πόλεμο στην Ουκρανία, τις υπέρογκες στρατιωτικές δα-

πάνες (αθρόα ενίσχυση του Κίεβου κ.ά.), το σπάσιμο από τη φτηνή ρωσική ενέργεια – αλλά και τον αυξανόμενο ανταγωνισμό και διείσδυση των εμπορευμάτων από ανταγωνίστριες χώρες (κυρίως την Κίνα, π.χ. στα ηλεκτρικά αυτοκίνητα).

Η στροφή των ΗΠΑ και οι δασμοί του Τραμπ δίνουν τη «χαριστική βολή», σε μια οικονομία ήδη σε ύφεση, με τη μεγάλη βιομηχανία (άλλοτε ραχοκοκαλιά όλης της ευρωπαϊκής οικονομίας) στο επίκεντρο. Αυτοκινητοβιομηχανίες και μεγάλες πολυεθνικές κλείνουν ή συρρικνώνουν εργοστάσια, προχωράνε σε δεκάδες χιλιάδες απολύσεις. Τα «κανόνια» δεν θα αφήσουν στους γερμανούς εργαζόμενους όχι μόνο «βούτυρο» αλλά ούτε ψωμί και πατάτες...

Σε αυτό το πλαίσιο, η χρηματοδότηση των εξοπλισμών απαιτεί μια τεράστια προσφυγή στο χρέος. Η «πολεμική οικονομία» γίνεται ο κύριος μοχλός οικονομικής αναθέρμανσης του γερμανικού ιμπεριαλισμού.

Κορυφαίοι υπουργοί, στρατιωτικοί, κρατικοί αξιωματούχοι έχουν αποδυθεί σε μια προπαγανδιστική εκστρατεία τρομοκράτησης του πληθυσμού, ώστε να αποδεχτεί τους εξοπλισμούς. Πριν λίγους μήνες, η τότε υπ. «Παιδείας» είχε απαιτήσει τα σχολεία να προετοιμάζουν τους μαθητές για τον πόλεμο. Σε προεκλογικές αφίσες, ο σοσιαλδημοκράτης πρώην υπουργός «Άμυνας» ζητούσε στρατό «ετοιμοπόλεμο μέχρι το 2029», ποζάροντας οπλισμένος!

Όλα τα βασικά κοινοβουλευ-

τικά κόμματα στηρίζουν λυσσασμένα τον επανεξοπλισμό. Για Χριστιανοδημοκράτες και Σοσιαλδημοκράτες, ούτε λόγος. Μαζί τους και η νέα ακροδεξιά του AfD, που χωρίς να μασάει τα λόγια της απαιτεί άμεση επίθεση στις κοινωνικές δαπάνες για τη χρηματοδότηση των εξοπλισμών. Οι Πράσινοι, παλιοί «φιλειρηνιστές», που μερικοί τους φαντάζονται ακόμα για «προοδευτικούς», έχουν γίνει megafono του γερμανικού μιλιταρισμού. Ως υπ. Εξωτερικών, η επικεφαλής τους Μπέρμποκ ήταν από τις πιο προκλητικές και επιθετικές ενάντια στη Ρωσία. Ο Φίσερ, παλιό στέλεχός τους, στιγματισμένος για τον ελεεινό ρόλο του στην εμπροσθοφυλακή των «ανθρωπιστικών» ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και πολέμων από τη δεκαετία του 1990 (βομβαρδισμοί Γιουγκοσλαβίας κ.ά.), είχε καλέσει από το 2022 στην ανάπτυξη ευρωπαϊκών πυρηνικών.

Πολλοί στην Αριστερά, και στην εγχώρια, συνήθως από σκέτη απόγνωση ή άγνοια, θέλησαν να δουν στο πρόσφατο εκλογικό αποτέλεσμα του Die Linke τη δυνατότητα μιας αριστερής αναβίωσης. Η ζωή δεν τους δικαιώνει. Παρά το «κοινωνικό πρόγραμμα» και την τυπική αντίθεση στους εξοπλισμούς, η Die Linke υπέκυψε στον εκβιασμό του Μερτς να «πακετάρει» τις εξοπλιστικές δαπάνες με αυτές των υποδομών. Συγκεκριμένα, τις ενέκριναν οι εκπρόσωποί της σε κυβερνήσεις συνεργασίας σε δύο κρατίδια (Βρέμη, Μεκλεμβούργο-Δ. Πομερανία).

Μικρή παρηγοριά αποτελεί αν αυτό έγινε «σπάζοντας» την επίσημη κομματική γραμμή: ακριβώς αυτό αποδεικνύει πόσο σαθρή είναι η «ενότητα» τέτοιων κομμάτων και οι δυνατότητες για αγώνα μέσα απ' αυτά.

Ειδικά στη Γερμανία, το ιστορικό παράδειγμα του Αυγούστου 1914 δεν επιτρέπεται να ξεχνιέται. Παρά τις αποφάσεις του κόμματος και της Β' Διεθνούς, οι σοσιαλδημοκράτες βουλευτές είχαν ψηφίσει (εκτός του ηρωικού επαναστάτη Λίμπκνεχτ) υπέρ των πολεμικών πιστώσεων – μετατρέπόμενοι σε σοσιαλσοβινιστές και σοσιαλιμπεριαλιστές, σέρνοντας την εργατική τάξη στο σφαγείο του Α' Παγκοσμίου Πολέμου υπέρ της «δικής τους» πατρίδας (δηλαδή: αστικής τάξης).

Η πάλη ενάντια στον επανεξοπλισμό του γερμανικού ιμπεριαλισμού είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου για τους εργαζόμενους και τους λαούς, όχι μόνο της χώρας αλλά όλης της Ευρώπης. Δεν μπορεί να στηριχτεί σε μισερά και δειλά «εργαλεία», που εγγυημένα θα υποταχτούν, προδώσουν ή καταρρεύσουν για πολλοστή φορά. Ο κίνδυνος και η πρόκληση για το εργατικό κίνημα δεν θα μπορούσαν να είναι πιο άμεσα και οξεία. Επείγει το χτύπημα της πολεμοκάπηλης προπαγάνδας, η ανάπτυξη των ταξικών αγώνων, το χτίσιμο ενός κινήματος αντιπολεμικού, αντιμιλιταριστικού, αντιιμπεριαλιστικού κινήματος – βασισμένου στην ανεξαρτησία των εργαζομένων, στην αρχή του Λίμπκνεχτ «ο εχθρός είναι στην ίδια μας τη χώρα».

ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΝΟΙΑ



τηγική και γεωπολιτική υποβάθμιση της ΕΕ, τότε για ποιο λόγο γίνεται; Ο μόνος λόγος που μπορεί να υπάρχει –χωρίς κανέναν να αποκλείει τις διάφορες φαντασιώσεις του πολιτικού προσωπικού της ΕΕ—είναι ο λεγόμενος «στρατιωτικός κείνσιανισμός» ή, για να είμαστε ακριβείς η άγρια επίθεση απέναντι στο ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα.

Στην πράξη, αν προχωρήσει ο στρατιωτικός επανεξοπλισμός θα σημάνει τον τριπλασιασμό ή και τετραπλασιασμό των 800 δισ. ευρώ: π.χ. οι επενδύσεις των

ιδιωτικών κεφαλαίων σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς ή ο δανεισμός επιχειρηματιών ή κρατών από την ΕΤΕ, μπορούν να γίνουν μόνο αν υπάρχουν εξασφαλισμένα κρατικά συμβόλαια, γιατί μόνο το κράτος μπορεί να διασφαλίσει την αγορά στρατιωτικού εξοπλισμού. Επιπρόσθετα σε αυτά τα ποσά υπάρχουν και οι ιδιαίτεροι στρατιωτικοί εξοπλισμοί του κάθε κράτους. Ήδη η Γερμανία ανακοίνωσε ένα τεράστιο πρόγραμμα για την επόμενη δεκαετία, ύψους 1 τρις. ευρώ, εκ των οποίων τα 500 δισ. θα αφορούν

καθαρά στρατιωτικούς εξοπλισμούς και τα άλλα 500 δισ. θα κατευθυνθούν στις υποδομές, όχι γενικά αλλά μόνο σε εκείνες που εξυπηρετούν τις στρατιωτικές επιχειρήσεις (δρόμοι, γέφυρες, σιδηροδρομικές γραμμές, κ.α. για την εξυπηρέτηση της μετακίνησης στρατευμάτων και στρατιωτικού υλικού). Το πρόγραμμα αυτό ανέρχεται στο 2% του ΑΕΠ της Γερμανίας, και προφανώς θα είναι επιπρόσθετο των ήδη υπαρκτών στρατιωτικών δαπανών της.

Από που θα αντληθούν όλα αυτά τα χρήματα; Η φον ντερ Λάιεν ανέφερε ότι θα αντληθούν μέσω δανεισμού. Αλλά ήδη πολύ πριν από αυτήν ο Ρούτε, ο γενικός γραμματέας του ΝΑΤΟ, είχε ξεκαθαρίσει ότι θα αντληθούν μέσω της μείωσης των δαπανών σε υγεία, σε παιδεία και σε ασφάλιση. Όπως και να 'χει, ο σχεδιασμός είναι τις στρατιωτικές δαπάνες να τις πληρώσει η εργατική τάξη. Είτε αντληθούν τα ποσά αυτά ως δάνεια είτε όχι. Είναι προφανές ότι μια αύξηση των χρέους διαφόρων χωρών, ακόμη και της Γερμανίας που είναι σε μια σχετικά καλύτερη κατάσταση σε σχέση με άλλα κράτη μέλη (Ιταλία, Ελλάδα, Γαλλία,

κ.α.), θα οδηγήσει σε αύξηση τόσο του χρέους όσο και των επιτοκίων, που με τη σειρά της θα οδηγήσει είτε σε χρεοκοπίες είτε σε άγρια μνημόνια. Στο τέλος της ημέρας είτε με δάνεια είτε με αναπροσανατολισμό των δαπανών των κρατικών προϋπολογισμών, το κόστος των εξοπλισμών θα σημάνει την κατάργηση της υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης.

Το πρόγραμμα στρατιωτικού επανεξοπλισμού της ΕΕ είναι η ύστατη λύση, ανορθόλογη και αγριανθρωπική, για τις ευρωπαϊκές μπουρζουαζίες. Στοχεύουν σε μια άμβλυνση της κρίσης τους και της υποβάθμισής τους (που τείνει να πάρει χαρακτηριστικά κατάρρευσης) μέσω της άγριας και ολοκληρωτικής επίθεσης απέναντι στους ευρωπαίους εργαζόμενους. Και σε αυτό το σχέδιό τους βρίσκουν σύμφωνο όλο το πολιτικό φάσμα της ΕΕ, από δεξιά μέχρι «αριστερά». Οι μόνοι που διαφωνούν είναι οι ακροδεξιόι όχι γιατί αντιτίθενται στην στρατιωτικοποίηση και στους εξοπλισμούς αλλά γιατί συμβαδίζουν με τον Τραμπ. Και όταν οι ακροδεξιόι αντιμετωπίζονται με εκλογικούς αποκλεισμούς (Ρουμανία, Γαλλία, κ.α.) μπορεί να καταλάβει κανείς τι επιφυλάσσουν για τις πολιτικές ελευθερίες του εργατικού κινήματος.

ΝΑΤΟ: 76 χρόνια συνεχίζει να σπέρνει τον πόλεμο

Στις 4 Απρίλη 1949, με την συνδρομή 12 χωρών και υπό την αιγίδα των ΗΠΑ θα δημιουργηθεί ο Οργανισμός του Βορειοατλαντικού Συμφώνου, γνωστός ως ΝΑΤΟ. Η αφορμή στάθηκε η ανάγκη αντιμετώπισης από τους δυτικούς Ιμπεριαλιστές, του «Κομμουνιστικού κινδύνου», δηλαδή της ανάπτυξης του εργατικού και του επαναστατικού κινήματος μετά το πέρας του 2^{ου} Παγκοσμίου Πολέμου. Εκ τότε το ΝΑΤΟ θα αποτελέσει το βασικό όργανο των ΗΠΑ για να εδραιώσουν την στρατιωτική και πολιτική τους ηγεμονία εντός και εκτός της ευρωπαϊκής ηπείρου, απέναντι σε εξωτερικούς (ΕΣΣΔ) και εσωτερικούς εχθρούς (εργατικό κίνημα). Τα 76 χρόνια ιστορίας του θα πρωτοστατήσει στις πιο μαύρες στιγμές της ανθρωπότητας.

Από 1949 μέχρι το 1990, στα πλαίσια του ψυχρού πολέμου, το ΝΑΤΟ ενορχήστρωσε και πρωταγωνίστησε μια σειρά πολύνεκρων πολέμων και επεμβάσεων. Θα αποτελέσει το κύριο αντεπαναστατικό κέντρο του Διεθνούς Ιμπεριαλισμού με κύριο στόχο την κατάπνιξη κινημάτων και επαναστάσεων που θα ξεσπάσουν μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο. Θα στηρίξει τις φασιστικές δικτατορίες του Φράνκο, του Σαλαζάρ στην Πορτογαλία, θα εισβάλει στην Κορέα, στην Κούβα, στο Βιετνάμ και ο κατάλογος δεν έχει τελειωμό.

Μετά την κατάρρευση ΕΣΣΔ, το ΝΑΤΟ όχι μόνο δεν καταργήθηκε, αλλά διευρύνθηκε και καθόρισε για τον εαυτό του έναν

νέο ρόλο, αυτόν του παγκόσμιου νομοθέτη-κριτή και χωροφύλακα με το βασικό δόγμα την «Νέα Τάξη Πραγμάτων»: Πλέον δεν ίσχυε η εθνική ανεξαρτησία των κρατών και η εδαφική τους ακεραιότητα όταν απειλούνταν ζωτικά συμφέροντα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Τα νατοϊκά εγκλήματα σε Γιουγκοσλαβία, Αφγανιστάν, Μέση Ανατολή, Σομαλία και πολλές άλλες χώρες και περιοχές του πλανήτη είχαν ως στόχο την λεηλασία του πλούτου των εργαζομένων για χάρη μίας χούφτας διεθνικών εταιριών. Ο συνολικός απολογισμός είναι αμείλικτος: Το ΝΑΤΟ ευθύνεται για τον θάνατο μεταξύ 20 και 30 εκατομμυρίων ανθρώπων σε πολέμους και συγκρούσεις διασπαρτες σε όλο τον κόσμο.

Οι Έλληνες καπιταλιστές προσδεδήκαν με μεγάλη προθυμία – σχεδόν με δουλικούς όρους στο ΝΑΤΟ. Μετέτρεψαν την χώρα σε ένα κόμβο - μία απέραντη βάση - για την υλοποίηση των σχεδίων του Αμερικανικού Ιμπεριαλισμού στην περιοχή.

Η Νέα Τάξη πραγμάτων βέβαια όχι μόνο απέτυχε (Το ΝΑΤΟ δεν κέρδισε ούτε ένα πόλεμο) αλλά αναδείχθηκαν μία σειρά νέων Ιμπεριαλιστών – αναδυόμενων δυνάμεων που απειλούν την πρωτοκαθεδρία των ΗΠΑ. Ο παροξυσμός των ανταγωνισμών μεταξύ δυτικών ιμπεριαλιστών, ΗΠΑ και ΕΕ και Κίνας – Ρωσίας έχει ξεφύγει από την οικονομική σφαίρα και απειλεί όλο τον πλανήτη με έναν νέο γενικευμένο πόλεμο – με τον πυρηνικό όλεθρο. Ο πόλεμος στην Ουκρανία,

η γενοκτονία στην Παλαιστίνη, η κόλαση στην Μέση Ανατολή, αποτελούν μόνο προεόρτια της σύγκρουσης προετοιμάζεται. Οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερα οι ΗΠΑ, για να διατηρήσουν την κυριαρχία τους, αξιοποιούν την τερατώδη πολεμική μηχανή του ΝΑΤΟ, μη διστάζοντας να αιματοκυλίσουν για ακόμα μία φορά όλο τον πλανήτη.

Εκλογή του Τραμπ – Μπρος ολοταχώς στον πόλεμο.

Η εκλογή του Τράμπ επικυρώνει με τον πιο ανάγλυφο τρόπο την ραγδαία επιδείνωση των συγκρούσεων, αλλά και την βαθιά κρίση του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού που συνειδητοποιεί ότι έχει χάσει πλέον το τρένο των εξελίξεων. Η στήριξη του από την αστική τάξη των ΗΠΑ είναι αποτέλεσμα της ανάγκης για ένταση των επιθέσεων σε όλα τα επίπεδα (εσωτερικό και εξωτερικό), με κύριο δόγμα «πρώτα η Αμερική απέναντι σε όλους». Όλες οι ρυθμίσεις, οι διεθνείς συμφωνίες, αυτό που ονομάζονταν Διεθνές Δίκαιο θα πρέπει να ανατραπούν ή να αναδιαταχθούν με βάση τα άμεσα συμφέροντα των ΗΠΑ. Κεντρικός στρατηγικός στόχος του Τράμπ παραμένει η αντιμετώπιση του κύριου αντιπάλου, δηλαδή του κινέζικου ιμπεριαλισμού. Είτε με κάθε είδους οικονομικό περιορισμό (δασμοί, πρώτες ύλες, τεχνολογία κ.ά.) αλλά κυρίως με την εξάπλωση του πολέμου. Αυτό άλλωστε υποδεικνύουν οι αλλαγές που έχει ανακοινώσει σε

σχέση με την λειτουργία και τους σχεδιασμούς του ΝΑΤΟ:

Η προσπάθεια επίτευξης εκεχειρίας στο μέτωπο της Ουκρανίας έχει ως στόχο αφενός να ουδετεροποιήσει την Ρωσία στην συμμαχία της με την Κίνα και αφετέρου να αποδεσμεύσει δυνάμεις και πόρους για να τους στρέψει προς την Κίνα.

Η απαίτηση - με εκβιασμούς - για εκτίναξη των αμυντικών δαπανών του ΝΑΤΟ στο 5% ΑΕΠ (από 3%) σηματοδοτούν: α) Μια ραγδαία αύξηση των εξοπλισμών, μια προετοιμασία των επόμενων πολεμικών συγκρούσεων. β) Μια απαίτηση των «συμμάχων» ευρωπαίων να πληρώσουν για την προστασία που παρέχει οι ΗΠΑ και να ευθυγραμμιστούν πλήρως με τα σχέδιά τους.

Οι εξαγγελίες επανάκτηση της διώρυγας του Παναμά, εξαγορά της Γροιλανδίας, ενσωμάτωση του Καναδά κ.ά. αποτελούν μία προσπάθεια για την συσπείρωση των συμμάχων των ΗΠΑ στην αμερικανική Ήπειρο και για την μείωση της επιρροής της Κίνας – Ρωσίας.

Κλιμακώνει τις πολεμικές συγκρούσεις στην Μέση ανατολή: συνεχίζει την γενοκτονία της Γάζας και του Λίβανου, εντείνει τις επιθέσεις - βομβαρδισμούς απέναντι στους Χούθι – Υεμένη, κλιμακώνει την ρητορεία του απέναντι στο Ιράν, ενισχύει την στρατιωτική παρουσία του ΝΑΤΟ στην περιοχή. Στόχος του είναι να αποκτήσει ξανά ερείσματα στην Μέση Ανατολή και να αποκόψει την διείσδυση της Ρωσίας – Κίνας που είχε ενισχυθεί τα

προηγούμενα χρόνια.

Να μην ζήσουμε το σφαγείο του πολέμου:

Η πολιτική του Τραμπ, η οικονομία πολέμου που θέλει να οικοδομήσει, απαιτεί μια γενικευμένη επίθεση – μια αντεπανάσταση απέναντι στους εργαζομένους, την νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Η αύξηση των εξοπλισμών σημαίνει μια άνευ προηγουμένου αρπαγή του λαϊκού εισοδήματος (μισθούς, συντάξεις) και του δημόσιου πλούτου (υγεία, παιδεία, ασφάλιση κ.ά.), την καταστρατήγηση πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Ακόμα περισσότερο οι κυματισμοί του πολέμου που θα αυξάνονται όσο εντείνεται η κρίση και η ενδοιμπεριαλιστική σύγκρουση θα σπέρνουν τον θάνατο και τον όλεθρο σε κάθε γωνιά του πλανήτη, θα φέρνουν πιο κοντά τον κίνδυνο της πυρηνικής καταστροφής. Στην Ελλάδα το καθεστώς του Μητσοτάκη, μας σπρώχνει όλο και πιο βαθιά στην δίνη του πολέμου. Έχει δώσει γη και ύδωρ στο ΝΑΤΟ: δίνει υπέρογκα ποσά για εξοπλισμούς, είναι πιστός σύμμαχος και αρωγός του Ισραήλ στην γενοκτονία των παλαιστινίων, πρωτοστατεί σε κάθε αιμοσταγή εκστρατεία (Ρωσία, Χούθι κ.ο.κ). Ο μόνος τρόπος για να αποφύγουμε το σφαγείο του πολέμου είναι με ένα αντιιμπεριαλιστικό κίνημα που θα παλέψει να φύγουν οι βάσεις, να σταματήσει η αιμορραγία των εξοπλισμών, να διαλυθεί ο παγκόσμιος τρομοκράτης του ΝΑΤΟ.

Αργεντινή

Ξανά στη γκιλοτίνα του ΔΝΤ



Μια σημαντική μάχη διαρκείας δι-εξάγεται στην Αργεντινή μεταξύ της νεοφασιστικής κυβέρνησης Μιλέι και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων που βλέπουν το βιοτικό τους επίπεδο να καταρρέει και την φτώχεια να εξαπλώνεται ραγδαία. Παρά το γεγονός πως από την αρχή της χρονιάς αρκετοί κλάδοι βρίσκονταν σε κίνηση, οι κινητοποιήσεις δύσκολα ενοποιούνταν, με ευθύνη κυρίως της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Η ανάγκη για ενοποίηση των αγώνων πραγματοποιήθηκε με μια πλατιά στήριξη στις εβδομαδιαίες συγκεντρώσεις των συνταξιούχων μετατρέποντάς τες ουσιαστικά σε συγκεντρώσεις αντικυβερνητικές και ενάντια στο ΔΝΤ και την αβάσταχτη θηλιά του χρέους που πνίγει την αργεντινική εργατική τάξη. Στις 12/3 η μαζικότητα της συγκέντρωσης ήταν πρωτοφανής ενώ παρών δήλωσαν ακόμη και οι σύλλογοι των μεγαλύτερων ομάδων όπως οι Μπόκα Τζούνιορς και η Ρίβερ Πλέιτ. Η κυβέρνηση απάντησε στην μαχητική διαδήλωση με τρομοκρατία και δολοφονική καταστολή για να ανακόψει το κύμα των διαδηλωτών προκαλώντας πάνω από 500 τραυματίες, ανάμεσά τους ο Πάμπλο Γκρίγιο, αγωνιστής φωτογράφος που υπέστη κάταγμα κρανίου και απώλεια εγκεφαλικής μάζας, ενώ παλεύει για την ζωή του. Η καταστολή παρά την βαναυσότητα της είχε τα αντίθετα αποτελέσματα και η οργή του κόσμου ανάγκασε την κυβέρνηση σε υποχώρηση, απελευθερώνοντας ακόμη και όλους τους συλληφθέντες. Οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται κάθε εβδομάδα κατακτώντας μια σημαντική μαζικότητα με το κυριότερο αίτημα να είναι η απαλλαγή της χώρας από τον ασφυκτικό έλεγχο του ΔΝΤ.

Σε άλλο ένα κοινοβουλευτικό πραξικόπημα ο Μιλέι εξέδωσε εκτελεστικό διάταγμα με το οποίο προεγκρίνει τη δανειακή σύμβαση από το ΔΝΤ χωρίς ωστόσο να είναι δυνατή η διαπραγμάτευση χωρίς την έγκριση και των δύο σωμάτων (Βουλή και Κογκρέσο). Σε μια κοινοβουλευτική παρωδία στις 19/3 η διεφθαρμένη και στενά συνδεδεμένη με τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα πολιτική ελίτ στη Βουλή επικράτησε οριακά με 129 υπέρ και 108 κατά, στηρίζοντας τον Μιλέι στα τυφλά χωρίς καν να γνωρίζει τα ποσά, τις προϋποθέσεις ή τις προθεσμίες της νέας συμφωνίας.

Ουσιαστικά η πολιτική ελίτ προσέτρεξε σε άλλη μια έκτακτη διάσωση των τραπεζών και διαφόρων αρπακτικών του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου οι οποίοι κερδοσκοπήσαν πάνω σε βραχυπρόθεσμες επενδύσεις θησαυρίζοντας από την αγορά ομολόγων και τώρα τρέχουν να γλυτώσουν μπροστά σε μια επικείμενη υποτίμηση.

Ο Μιλέι έχει σπαταλήσει περισσότερα από 22 δισ. δολάρια, με παρεμβάσεις στην ισοτιμία της αγοράς για να διατηρήσει την ψευδαισθηση ενός πληθωρισμού με τάσεις μείωσης ενώ στην πραγματικότητα η Αργεντινή έχει επιστρέψει σε ένα μοντέλο χρέους που απαιτεί ανατίμηση της συναλλαγματικής ισοτιμίας και σπατάλη πόρων για

τη διατήρηση της τεχνητής τιμής του δολαρίου, ενδεικτική της ακραίας νεοφιλελεύθερης περιοδου της διακυβέρνησης Μάκρι.

Αυτό το οποίο είναι υπό «διαπραγμάτευση» με το ΔΝΤ είναι ουσιαστικά η αναχρηματοδότηση ενός ήδη απεχθούς χρέους το οποίο είναι παράνομο, καταληστεύει τους κοινωνικούς και ανθρωπίνους πόρους της χώρας και όλοι γνωρίζουν ότι η αποπληρωμή του είναι αδύνατη. Οι «διαπραγματεύσεις» του Μιλέι αφορούν τον δανεισμό της Αργεντινής για 23η φορά από το ΔΝΤ χρησιμοποιώντας την ίδια ακριβώς νεοφιλελεύθερη προπαγάνδα για δήθεν ενίσχυση των αποθεματικών της κεντρικής τράπεζας, για εκτόνωση των κινδύνων αποπληρωμής του χρέους και δημιουργία κλίματος «εμπιστοσύνης στις αγορές» που θα φέρει επενδύσεις... Το σημερινό δάνειο των 20 δισ. πρέπει να αναχρηματοδοτήσει δάνειο 40 δισ. που συνήψε ο πρόεδρος Μαουρίσιο Μάκρι το 2018 και το οποίο είχε διαπραγματευτεί και αναχρηματοδοτήσει ξανά ο Αλμπέρτο Φερνάντες το 2022 και σήμερα παραμένει πάνω από 40 δισ.!

Όμως το ΔΝΤ διαπραγματεύεται πολύ σκληρά με τον Μιλέι τους όρους της νέας πίστωσης, απαιτώντας μαζί με το δάνειο να προχωρήσουν σε άμεση ή έμμεση υποτίμηση του νομίσματος και να καθοριστεί εκ των προτέρων πόσα δολάρια παραμένουν σε αποθεματικά και ποιο μέρος του δανείου θα χρησιμοποιηθεί για τη στήριξη του δολαρίου. Ουσιαστικά το ΔΝΤ επιβάλλει συναλλαγματικούς, νομισματικούς ή δημοσιονομικούς όρους, προσθέτοντας ακόμη και ρήτρα να επεξεαιρεθούν από το δημόσιο κεφάλαια ή κοινά περιουσιακά στοιχεία σε περίπτωση μελλοντικής αθέτησης πληρωμών.

Πρόκειται για την ίδια ουσιαστικά ωμή νεοαποικιακή πρακτική την οποία επιβάλει ο Τράμπ στον λακό του Ζελένσκι αρπάζοντας όλον τον υπόγειο πλούτο της χώρας, κάτι το οποίο δεν θα διστάσει να κάνει και με τον Μιλέι όταν θα πάψει να του είναι χρήσιμος ως υπέρμαχος του τραμπισμού στην Λατινική Αμερική και στην εκστρατεία κατά της Κίνας στην περιοχή.

Για άλλη μια φορά στην σύγχρονη ιστορία της Αργεντινής το εργατικό κίνημα βρίσκεται αντιμέτωπο με την γκιλοτίνα του ΔΝΤ που του στήνουν η αστική τάξη και οι πολιτικοί τους υπηρέτες. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος παρά η αποκλήρυξη αυτού του χρέους και η οριστική διαγραφή του με ένα μεγάλο κίνημα που θα ζητήσει την άμεση παύση πληρωμών στους τοκογλύφους και μια διαφορετική στροφή της οικονομίας προς την εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών και όχι των τραπεζών και των καπιταλιστών. Σε αυτές τις συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί, το τροτσκιστικό κίνημα που αποτελεί και την συντριπτική πλειοψηφία στην Αριστερά της χώρας και την μοναδική ουσιαστική αντιπολίτευση έχει μια ιστορική ευκαιρία να παίξει έναν καθοριστικό ρόλο στις εξελίξεις.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα



στον κόσμο...

Ινδονησία

Μια νέα έξαρση μαχητικών κινητοποιήσεων πυροδοτήθηκε τον Μάρτη στην Ινδονησία, με αφορμή νόμο που ψήφισε η κυβέρνηση με σκοπό την στρατιωτικοποίηση του καθεστώτος. Συγκεκριμένα, ο Πρόεδρος Πραμπόβο επανέφερε νομοσχέδιο του 2023 που επιτρέπει στον ίδιο να διορίσει κατά βούληση εν ενεργεία στρατιωτικούς σε οποιαδήποτε διοικητική θέση (υπουργεία, δικαστικό σώμα). Ο νόμος προκάλεσε μια ισχυρή αντίδραση στην εργατική τάξη, καθώς οι μνήμες από τη σχετικά πρόσφατη δικτατορία του Σουχάρτο (1965-1998) είναι νωπές. Μάλιστα, ο Πρόεδρος Πραμπόβο είναι πρώην στρατηγός των ειδικών δυνάμεων που επέβλεπε την απαγωγή αντιφρονούντων το 1998 υπό τη δικτατορία.

Η νεολαία, ειδικά οι φοιτητές, απαρτίζουν κατά μεγάλη πλειοψηφία τις διαδηλώσεις που ξέσπασαν, παίρνοντας εξαρχής μαχητικά χαρακτηριστικά. Στις 15 Μαρτίου, επιχείρησαν να εισβάλουν στο πεντάστερο ξενοδοχείο όπου έλαβαν χώρα οι μυστικές διαβουλεύσεις για το νομοσχέδιο, καθώς και στο κοινοβούλιο στις 27 Μαρτίου, παρά τη βίαιη καταστολή που εξαπέλυσε η κυβέρνηση. Εντέλει, σε μια προσπάθεια κατευνασμού της νεολαίας, ο νόμος που ψηφίστηκε περιορίστηκε σε έξι υπηρεσίες για τον διορισμό στρατιωτικών. Παρ' όλ' αυτά, ο κίνδυνος στρατιωτικού πραξικοπήματος είναι πιο μεγάλος από ποτέ.

Το κίνημα ενάντια στον милитарισμό έχει υιοθετήσει το σύνθημα «Indonesia Gelap», δηλαδή Σκοτεινή Ινδονησία. Όμως, αποτελεί παρά μόνο τη συνέχεια ενός προηγούμενου διαστήματος: των μαζικών διαδηλώσεων του Φλεβάρη κατά των πολιτικών λιτότητας και του Αυγούστου κατά της πολιτικής διαφθοράς (βλ. Εργατική Πάλη Σεπτεμβρίου). Η διαχείριση της κρίσης από τα πολιτικά επιτελεία της αστικής τάξης είναι η γνωστή νεοφιλελεύθερη συνταγή: η αύξηση του χρέους, το πετσόκομμα της κοινωνικής μέριμνας, η κατακόρυφη αύξηση των φόρων, η εξαπόλυση μιας προληπτικής αντεπανάστασης ενάντια στην ανάπτυξη ενός ριζοσπαστικού εργατικού κινήματος. Πριν καν συμπληρωθεί ένας χρόνος από τις εκλογές, οι πολιτικές αυτές έχουν βγάλει τη νεολαία στον δρόμο σε τρεις φάσεις – κάθε φορά περισσότερο ριζοσπαστικοποιημένες.

Ινδία

Την 1 Μαρτίου 2025, φοιτητής του Πανεπιστημίου Jadavpur στην Καλκούτα τραυματίστηκε σοβαρά όταν κυβερνητική αυτοκινητοπομπή, που μετέφερε τον υπουργό Παιδείας της Δυτικής Βεγγάλης, Μπράτια Μπασού, πέρασε μέσα από πλήθος διαδηλωτών. Οι φοιτητές πραγματοποιούσαν παράσταση διαμαρτυρίας, με βασικό αίτημα την επαναφορά των φοιτητικών εκλογών, που έχουν ανασταλεί εδώ και χρόνια, και την αύξηση της χρηματοδότησης για την εκπαίδευση. Η απάντηση της κυβέρνησης ήταν άμεση, καταστέλλοντας βίαια τους φοιτητές σε σημείο που πέρασαν από πάνω τους με τα οχήματα. Το περιστατικό προκάλεσε οργή, με τους φοιτητές να καλούν απεργία επ' αόριστον σε όλη την πανεπιστημιούπολη, ενώ τα συνδικάτα των εργαζομένων του πανεπιστημίου ανακοίνωσαν στάση εργασίας.

ΗΠΑ

Ο Μαχμούντ Χαλίλ, φοιτητής του Πανεπιστημίου Κολούμπια και ακτιβιστής υπέρ της Παλαιστίνης, συνελήφθη από τις αρχές μετανάστευσης (ICE) στις 8 Μάρτη. Παρότι διαθέτει πράσινη κάρτα, η κυβέρνηση Τραμπ επιδιώκει την απέλασή του ως αντίποινα για τη δράση του. Η σύλληψή του εντάσσεται σε μια ευρύτερη καταστολή του κινήματος κατά της γενοκτονίας των Παλαιστινίων στα αμερικάνικα πανεπιστήμια. Ο Τραμπ, ήδη από τις 29 Γενάρη, είχε υπογράψει εκτελεστικό διάταγμα για την απέλαση φοιτητών που συμμετέχουν σε φιλοπαλαιστινιακές διαδηλώσεις, καθώς και την ακύρωση της βίζας τους. Παράλληλα, σχεδόν όλα τα πανεπιστήμια των ΗΠΑ, συνέταξαν μέσα στο καλοκαίρι νέους εσωτερικούς κανονισμούς δήθεν για την διασφάλιση της «ελευθερίας του λόγου», που στην πραγματικότητα ποινικοποιούν οποιαδήποτε κριτική προς τον σιωνισμό και τις πολεμικές συνεργασίες.

Η Συρία μετά τον Άσαντ: Πεδίο ανταγωνισμών, συγκρούσεων και σφαγών

Πριν προλάβουν τα δυτικά καθεστώτα του «πολιτισμένου» κόσμου –του ίδιου που εξακολουθεί να δικαιολογεί και να στηρίζει τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού από το σιωνιστικό Ισραήλ– να ολοκληρώσουν το πλασάρισμα των τζιχαντιστών σφαγών του Αμπού Μοχάμεντ αλ-Τζολάνι ως απελευθερωτών και υπερασπιστών της δημοκρατίας, ήρθε στις αρχές Μαρτίου η σφαγή χιλιάδων Αλαουιτών, Χριστιανών και άλλων μειονοτικών πληθυσμών της Συρίας να γκρεμίσει την προπαγάνδα και να αποκαλύψει τα νέα δεινά που προμηνύονται για το συριακό λαό.

Η Αποτρόπαια Σφαγή

Παρά τα κουστούμια και τις καθησυχαστικές δηλώσεις περί πλουραλισμού και ανεκτικότητας, η de facto μεταβατική κυβέρνηση της οργάνωσης Χαγιατ Ταχρίρ αλ-Σαμ (HTS), πρώην Μετώπου αλ-Νούσρα και παρακλαδιού της Αλ Κάιντα, δεν έπαψε ποτέ να είναι μια ακραία σουνιτική, τζιχαντιστική οργάνωση, αποφασισμένη να επιβάλλει τον ισλαμικό νόμο και να εξαλείψει κάθε άλλη θρησκευτική μουσουλμανική ή μη μειονότητα. Άδραξε λοιπόν την ευκαιρία, στις αρχές Μαρτίου, μετά από μια συμπλοκή μεταξύ ενόπλων πιστών στον πρώην πρόεδρο Άσαντ και στρατιωτών του τωρινού καθεστώτος, για να εξαπολύσει μια από τις χειρότερες ομαδικές σφαγές των

τελευταίων χρόνων. Οι νεκροί, στην πλειοψηφία τους γυναικό-παιδα, ανέρχονται επισήμως στους 1.500 – ανεπίσημα σε αρκετές χιλιάδες – κυρίως από τη σιιτική μειονότητα των Αλαουιτών, που αποτελεί το 10 % του συριακού πληθυσμού και από την οποία προερχόταν οι Άσαντ και τα περισσότερα στελέχη του καθεστώτος τους. Η στοχοποίηση των περιοχών όπου ζουν Αλαουίτες και Χριστιανοί (Λαττάκεια, Ταρτούς), οι εν ψυχρώ εκτελέσεις ολόκληρων οικογενειών και τα κύματα δεκάδων χιλιάδων προσφύγων κυρίως προς τον ανατολικό Λίβανο, δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία ότι επρόκειτο για επιχείρηση εθνοκάθαρσης και δεν θα είναι η τελευταία, καθώς το νέο συριακό καθεστώς δεν έχει ακόμα καταφέρει να πάρει τον έλεγχο ούτε στις δυτικές περιοχές των Αλαουιτών (5.000 μαχητές παραμένουν στα βουνά), ούτε βόρεια (κουρδική Ροζάβα), ούτε νότια, στην περιοχή των Δρούζων.

Η Συμφωνία με τους Κούρδους

Τον έλεγχο των Συριακών Δημοκρατικών Δυνάμεων (SDF) –δηλαδή του στρατού που υπερασπίστηκε το προηγούμενο καθεστώς– και των κούρδων αυτονομιστών, που είναι επικεφαλής τους, επιχειρεί να πετύχει το κυβέρνηση του αλ-Τζολάνι με μια συμφωνία εκεχειρίας και ενσωμάτωσης τόσο του κράτους εν κράτη της Ροζάβα, όσο και του SDF στις νέες κρατικές και στρατιωτικές δομές. Παρόλο

που η συμφωνία εγγυάται στους Κούρδους μια σειρά από δικαιώματα που τους είχε στερήσει το καθεστώς Άσαντ (χρήση και διδασκαλίας της γλώσσας τους, δικαίωμα επιστροφής εκατοντάδων χιλιάδων προσφύγων στα πατρογονικά τους εδάφη, κλπ) δεν παύει να μοιάζει με μια άνευ όρων παράδοση: διαλύουν τις πολιτοφυλακές τους (YPG), εντάσσουν τις στρατιωτικές τους μονάδες (PYD) στον Εθνικό Στρατό της Συρίας (SNA), παραχωρούν τα εδάφη που ελέγχουν (το 1/3 της χώρας), όλα τα συνοριακά περάσματα προς το Ιράκ και την Τουρκία, τα αεροδρόμια, τις υποδομές αλλά και τις πετρελαιοπηγές που έχουν υπό την κατοχή τους.

Μέχρις στιγμής η συμφωνία παραμένει στα χαρτιά, με μια αόριστη δέσμευση για υλοποίηση της μέχρι το τέλος του χρόνου. Ωστόσο, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι πιέσεις από τις ΗΠΑ και την Τουρκία, που βρίσκονται πίσω από την υπογραφή της, θα συνεχιστούν μέχρι την εφαρμογή της –αποδεικνύοντας για ακόμη μια φορά πόσο έωλες και καταδικασμένες είναι οι συμμαχίες με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό (εξόπλιζε και στήριζε τους Κούρδους της Συρίας όσο του χρησίμευαν και τώρα απειλεί να τους αφήσει στο έλεος του Ερντογάν).

Μεγάλοι κερδισμένοι η Τουρκία και το Ισραήλ

Το καθεστώς Ερντογάν που χρηματοδότησε και στήριξε το στρατό και την επιχείρηση κατάληψης της εξουσίας του αλ-Τζολάνι

έχει ήδη εξασφαλίσει την επιρροή του στο νέο καθεστώς. Το κατά πόσο θα ασκεί και έλεγχο σ' αυτό μένει να φανεί. Επίσης, αν εφαρμοστεί η συμφωνία με τους Κούρδους, απαλλάσσεται από το φόβο για απόσχιση του βορειοανατολικού-κουρδικού τμήματος της Συρίας και τον κίνδυνο να ακολουθήσουν οι Κούρδοι της Τουρκίας. Ανοίγει, αντίθετα ο δρόμος στα δικά του επεκτατικά σχέδια. Καθόλου συμπτωματική δεν μπορεί να θεωρηθεί η πρόταση του φυλακισμένου Αμπνουλάχ Οτσαλάν για αφοπλισμό του PKK και τερματισμό του ένοπλου αγώνα.

Το σιωνιστικό ισραηλινό καθεστώς έσπευσε αμέσως μετά την πτώση Άσαντ να καταλάβει στρατιωτικά την ουδέτερη ζώνη με τη Συρία, στα υψώματα Ικολάν μέχρι τους πρόποδες του όρους Ερμών. Προτάσσοντας την ανάγκη ασφάλειας των εδαφών του, κατά την προσφιλή του μέθοδο, δηλώνει ότι οι δυνάμεις του θα παραμείνουν επ' αόριστον και έχει ήδη ξεκινήσει να δημιουργεί υποδομές μόνιμης εγκατάστασης. Απαιτεί, μάλιστα, την αποστρατιωτικοποίηση των εν λόγω περιοχών από την πλευρά της Συρίας. Επιδιώκει ταυτόχρονα να προσεταιριστεί τους Δρούζους της περιοχής θέλοντας να τους χρησιμοποιήσει ως μοχλό πίεσης και ελέγχου και έχοντας πάντα στο πίσω μέρος των επιδιώξεών του την εδαφική του επέκταση. Τέλος, πέρα από αυτή καθ' αυτή την περαιτέρω αποδυνάμωση του Άξονα της Αντίστασης (Ιράν, Χεζμπολάχ, Χαμάς) που σηματοδότησε η

πτώση Άσαντ, οι νέοι συσχετισμοί ανοίγουν το δρόμο για την αποκατάσταση των σχέσεών του με τα πρόθυμα αραβικά καθεστώτα, που είχαν παγώσει από την 7η Οκτώβρη 2023.

Ο Ρόλος των ΗΠΑ

Πολλαπλά είναι τα οφέλη για την κυβέρνηση Τραμπ, με πρώτο την αναβίωση των σχεδίων για τη Νέα Μέση Ανατολή που περνάει μέσα από τις συμφωνίες του Ισραήλ με τα αραβικά καθεστώτα. Εάν προχωρήσει, θα σημαίνει μια αλλαγή συσχετισμών υπέρ του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και θα μπλοκάρει την οικονομική και γεωπολιτική επέκταση της Κίνας –εξαιρετικά απίθανο με δεδομένη την χωρίς επιστροφή παρακμή των παλιών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Επιπλέον, αυτά τα σχέδια επί χάρτου προϋποθέτουν ότι Ισραήλ και Τουρκία θα περιορίσουν τις αλληλοσυγκρουόμενες επιδιώξεις τους (το Μεγάλο Ισραήλ η πρώτη και τον ηγεμονικό ρόλο στο μουσουλμανικό κόσμο η δεύτερη) πίσω από τα αμερικανικά σχέδια, πράγμα εξαιρετικά δύσκολο. Προϋποθέτουν ακόμα τη σταθεροποίηση του καθεστώτος αλ-Τζολάνι και της ισορροπίας τρόμου που έχει επιτευχθεί: δηλαδή την περαιτέρω αποδυνάμωση της Ρωσίας και του Ιράν, την εξάλειψη της Χεζμπολάχ και της Χαμάς και, μαζί τους, του παλαιστινιακού λαού και της λιβανέζικης αντίστασης, που κάθε άλλο παρά δεδομένα είναι.

■ Μαρία Κτιστάκη

ΟΥΚΡΑΝΙΑ: Αιματοβαμμένο ιμπεριαλιστικό παζάρι

Η προσπάθεια του Τραμπ να εμφανιστεί ως ο ηγέτης που γρήγορα και αποφασιστικά θα επέβαλλε ειρήνευση στην Ουκρανία συναντά μεγάλες δυσκολίες. Η απόφαση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να απεμπλακεί συντεταγμένα από το ουκρανικό μέτωπο «αναγνωρίζοντας» τη νίκη του ρώσικου ιμπεριαλισμού και αποκρύπτοντας την ήττα του, με το προσωπείο του ειρηνοποιού και αποκομίζοντας τα μέγιστα οικονομικά οφέλη, προσκρούει στις συνολικές απαιτήσεις της Ρωσίας αλλά και τις αντιδράσεις του Ζελένσκι.

Οι συζητήσεις που οργάνωσαν οι ΗΠΑ στη Σαουδική Αραβία, ξεχωριστά με Ρωσία και Ουκρανία, κατέληξαν σε μια αρχική συμφωνία για εκεχειρία στη Μαύρη Θάλασσα, ανταλλαγή αιχμαλώτων και αποφυγή χτυπήματος ενεργειακών εγκαταστάσεων. Μια μερική εκεχειρία που ήδη καταπατείται και κυρίως υπογράφηκε για να διασωθεί το γόητρο των ΗΠΑ ως διαμεσολαβητή.

Για μια συνολική εκεχειρία, η Ρωσία, με τον αέρα του νικητή, θέτει συνολικές απαιτήσεις. Οι ΗΠΑ φαίνεται να αποδέχονται κάποιες

απ' αυτές (όχι στο NATO η Ουκρανία, μοιρασιά εδαφών), χρειάζεται όμως να επιβάλουν μια συμφωνία και στον Ζελένσκι: Ειρήνευση με όρους που διαπραγματεύεται ο Τραμπ με τον Πούτιν. Παράδοση του ορυκτού πλούτου της Ουκρανίας στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, ως αντάλλαγμα/πληρωμή για την οικονομική και στρατιωτική βοήθεια των ΗΠΑ στο Κίεβο.

Οι πιέσεις στον Ζελένσκι είναι ασφυκτικές. Μετά την εκδίωξη του από τον Λευκό Οίκο, ακολούθησαν προσωρινές διακοπές σε παροχή όπλων και πληροφοριών, ενώ ο Μασκ υπενθύμισε πως το δορυφορικό Starlink, που καλύπτει τις επικοινωνίες του ουκρανικού στρατού, ανήκει στον ίδιο. Ο Ζελένσκι, προσπαθώντας να κερδίσει χρόνο, δήλωσε αόριστα πως «θα επιτευχθεί ειρήνη με την ηγεσία του Τραμπ» και πως είναι έτοιμος να υπογράψει τη συμφωνία για τα ορυκτά. Ο Τραμπ, μετά την άρνηση Ζελένσκι να υπογράψει τη συμφωνία στον Λευκό Οίκο, παρουσίασε νέα πρόταση, ακόμα δυσμενέστερη.

Η αρχική πρόταση έλεγε πως θα δημιουργηθεί ένα υπερταμείο με όλα τα περιουσιακά στοιχεία που

αφορούν ορυκτά (σπάνιες γαίες κ.λπ.) και τα κέρδη θα ήταν μοιρασμένα μεταξύ ΗΠΑ-Ουκρανίας. Στη νέα πρόταση, το υπερταμείο θα ανήκει αποκλειστικά στις ΗΠΑ, για αόριστο χρονικό διάστημα και σίγουρα μέχρι να αποπληρωθούν τα πολεμικά χρέη του Κιέβου προς αυτές. Οι αμερικάνικες εταιρείες θα είναι πρώτη επιλογή για όλα τα έργα υποδομών και ανοικοδόμησης. Οι ΗΠΑ θα έχουν δικαίωμα βέτο σε συμφωνίες της Ουκρανίας για πώληση ορυκτών σε άλλες χώρες. Είναι μια αποικιοκρατική σύμβαση παρόμοια. Ο Ζελένσκι τοποθετήθηκε λέγοντας πως δεν αναγνωρίζει τη στρατιωτική βοήθεια ως δάνεια από τις ΗΠΑ και πως οι νομικές υπηρεσίες του θα εξετάσουν την πρόταση!

Η ανυπακοή του Ζελένσκι, εκτός από την προστασία του προφίλ του στο εσωτερικό της Ουκρανίας, σχετίζεται και με τη στήριξη από την ΕΕ στη συνέχιση μιας σκληρής αντιρωσικής γραμμής. Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές δεν μπορούν να δεχτούν πως θα μείνουν έξω από κάθε μοιρασιά της λείας και προσπαθούν απεγνωσμένα να συντηρήσουν το μέτωπο ως διαπραγματευτική πίεση προς τη Ρω-

σία. Στη σύνοδο των «Προθύμων», που οργάνωσαν Γαλλία-Βρετανία, και στη σύνοδο της ΕΕ αποφασίστηκε νέα στρατιωτική βοήθεια προς το Κίεβο, που θα φτάσει τα 17 δισ. ευρώ και συζητήθηκε η συγκρότηση ευρωπαϊκής στρατιωτικής δύναμης, που θα πάει στην Ουκρανία ως εγγυήτρια μιας ειρηνευτικής συμφωνίας. Σχέδια απεμπισίας των ευρωπαϊκών ελίτ, που δεν συνειδητοποιούν τον ξεπεσμό τους και που με το ReArm Europe των 800 δισ. ευρώ απειλούν τους ευρωπαϊκούς λαούς με εξαθλίωση και εξόντωση.

Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός αρνήθηκε την αμερικανική πρόταση για εκεχειρία, θεωρώντας πως δεν λύνει τις αιτίες της σύγκρουσης. Ζητά δήλωση μη ένταξης της Ουκρανίας στο NATO, αναγνώριση όλων των προσαρτημένων από τη Ρωσία εδαφών, αποστρατιωτικοποίηση της Ουκρανίας, ακύρωση όλων των αντιρωσικών κυρώσεων. Θεωρεί πως ο Ζελένσκι δεν είναι πλέον νόμιμη ηγεσία στην Ουκρανία και ζητά να γίνουν εκλογές, ώστε να ακολουθήσουν διαπραγματεύσεις με μια νέα κυβέρνηση (το ενδεχόμενο εκλογών είναι σημαντική πιθανότητα για την απε-

μπλοκή της κατάστασης).

Ταυτόχρονα με τις διαπραγματεύσεις, οι Ρώσοι συνεχίζουν στο έδαφος την αργή αλλά σταθερή προέλασή τους, εκκαθαρίζοντας πλήρως τις περιφέρειες που ελέγχουν αλλά και κινούμενοι προς σημαντικές πόλεις, όπως το Χάρκοβο και η Ζαπορίζια. Η καλοκαιρία θα τους δώσει τη δυνατότητα για πιο διευρυμένες επιθέσεις, που αργά ή γρήγορα θα οδηγήσουν στην κατάληψη περισσότερων εδαφών, οπότε η καθυστέρηση των διαπραγματεύσεων τους ευνοεί. Η ανακοίνωση της Ρωσίας για επιστράτευση 160.000 την επόμενη τριετία, υπογραμμίζει την προετοιμασία και αποφασιστικότητα του ρωσικού ιμπεριαλισμού να επιβάλλει τους όρους του στην περιοχή, με ή χωρίς διπλωματία. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θα δυσκολευτεί και θα αποτύχει τελικά να αποκρύψει το μέγεθος της ήττας του στην Ουκρανία, με τις ανάλογες επιπτώσεις στον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό.

■ Άγγελος Φουρντοζής

Παλαιστίνη Οι Σιωνιστές συνεχίζουν τη σφαγή

Σε νέα, δολοφονική επίθεση εναντίον του παλαιστινιακού λαού προχώρησε το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ, παραβιάζοντας για άλλη μια φορά τη συμφωνημένη εκεχειρία και ξεκινώντας ανελέητους βομβαρδισμούς στη Γάζα. Στις 18 Μαρτίου, τα ισραηλινά F-16 βομβάρδισαν ολόκληρες γειτονιές, αφήνοντας πίσω τους πάνω από 450 νεκρούς (τις πρώτες μέρες), κυρίως γυναίκες και παιδιά, και χιλιάδες τραυματίες, που υποφέρουν χωρίς βασικά φάρμακα ή ασφαλές καταφύγιο. Το επιτελείο Τραμπ, με την άνευ όρων στήριξή του στο Ισραήλ, ενθαρρύνει τη συνέχιση αυτών των εγκλημάτων.

Η πρώτη φάση της εκεχειρίας μεταξύ της Χαμάς και του Ισραήλ έληξε στις 28 Φεβρουαρίου, μετά από έξι εβδομάδες που κινδύνεψε επανειλημμένα να καταρρεύσει λόγω των συστηματικών παραβιάσεων από το Ισραήλ. Η συμφωνία τελικά δεν έφερε την «αναμενόμενη σταθερότητα». Ο Νετανιάχου, ανάμεσα στις πιέσεις τόσο των ακροδεξιών συμμάχων του για συνέχιση της επιθετικής πολιτικής, στις διαμαρτυρίες της

ισραηλινής κοινωνίας κατά του πολέμου αλλά και στις αμερικανικές πιέσεις για διατήρηση της εκεχειρίας, επιχειρεί να κερδίσει χρόνο, χωρίς ουσιαστικές υποχωρήσεις και συνεχίζοντας τη σφαγή του παλαιστινιακού λαού με κάθε ευκαιρία.

Οι παραβιάσεις συνεχίζονται αμείωτες. Το Ισραήλ καθυστερεί σκόπιμα την απελευθέρωση παλαιστινίων κρατουμένων, περιορίζει δραστικά την ανθρωπιστική βοήθεια (επιτρέποντας μόνο το 50% των απαραίτητων προμηθειών) και διατηρεί τη Γάζα σε συνθήκες ανθρωπιστικής κρίσης. Ταυτόχρονα, η Δυτική Όχθη βρίσκεται στο επίκεντρο μιας βίαιης καταστολής, με χιλιάδες εκτοπισμένους και εκατοντάδες θύματα.

Η κατάσταση στη Γάζα έχει φτάσει σε απάνθρωπα επίπεδα, με τον παλαιστινιακό πληθυσμό να υποφέρει υπό συνεχείς βομβαρδισμούς, έλλειψη τροφίμων, νερού και φαρμάκων, και πλήρη κατάρρευση των βασικών υποδομών. Σε αυτό το πλαίσιο, τουλάχιστον προβληματικές, αν όχι κάτι πολύ χειρότερο, είναι οι δηλώσεις της Φατάχ, με τις οποίες καλεί τη Χαμάς να παραιτηθεί και να παραδώ-

σει την εξουσία, ισχυριζόμενη ότι δεν υπάρχει σαφές πλάνο για το τέλος του πολέμου. Αυτή η θέση αγνοεί την πραγματικότητα: η Χαμάς, ανεξάρτητα από τις πολιτικές της θέσεις, είναι αυτή τη στιγμή η βασική στρατιωτική δύναμη κρούσης της αντίστασης στη Γάζα.

Το επιτελείο Τραμπ φαίνεται να υπολογίζει ότι μια επιφανειακή εκεχειρία στη Γάζα αρκεί για να εξαγοράσει την υποστήριξη αραβικών καθεστώτων και να αναβιώσει τις Συμφωνίες του Αβραάμ. Ωστόσο, η πρόταση για επέκταση της πρώτης φάσης της εκεχειρίας μέχρι τον Απρίλιο συνοδεύεται από το κυνικό και απόκοσμο σχέδιο για μια «νέα Ριβιέρα» του τουρισμού και του real estate στη Γάζα, εκτοπίζοντας πλήρως τους Παλαιστίνιους.

Η στρατηγική του Τραμπ, όπως και οι φαντασιώσεις για τη «Ριβιέρα», είναι καταδικασμένα να αποτύχουν, αφήνοντας πίσω μόνο καταστροφή και αστάθεια. Ακόμα και τα πιο φιλοδυτικά αραβικά καθεστώτα (σημειωτέον, η Σ. Αραβία πρόσφατα προσχώρησε στους BRICS, καθώς και παραδοσιακοί σύμμαχοι των ΗΠΑ όπως η Αίγυπτος και η Ιορδανία) δεν θα



δεχτούν τόσο εύκολα μια τέτοια συμφωνία, γιατί δεν μπορούν να τη διαχειριστούν απέναντι στις λαϊκές αραβικές μάζες.

Τα σχέδια ΗΠΑ και Ισραήλ για την ευρύτερη περιοχή είναι πολύ επικίνδυνα, με το Ιράν ως κύριο στόχο τους. Η πρόσφατη κλιμάκωση των βομβαρδισμών στη Συρία (συμπεριλαμβανομένων των κατεχομένων ψωμάτων του Ικολάν) και οι συνεχείς προκλήσεις εναντίον του Λιβάνου, όπου η εκεχειρία καρκινοβατεί, αποκαλύπτουν μια ευρύτερη ατζέντα: αποσταθεροποίηση της Μ. Ανατολής για να απομονωθεί η Κίνα, που διεισδύει ισχυρά και αναδεικνύεται ως ο κύριος αντίπαλος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Στο πλαίσιο αυτό, η γενοκτονία στην Παλαιστίνη δεν είναι παρά το πρώτο μέτωπο μιας μακρύτερης σύρραξης. Το σιωνιστικό καθεστώς, με την πλήρη στήριξη της Ουάσιγκτον, επιδιώκει συστηματικά

την εξόντωση των Παλαιστινίων, και ως βήμα για την επέκταση του πολέμου στον υπόλοιπο αραβικό κόσμο. Μια τέτοια κλιμάκωση θα σπείρει καταστροφή σε ολόκληρη την περιοχή και πέρα από αυτήν.

Μόνο ένα μαζικό αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα μπορεί να σταματήσει αυτή την τρομακτική εξέλιξη. Γι' αυτό πρέπει τώρα, περισσότερο από ποτέ, να φωνάξουμε δυνατά και να απαιτήσουμε το αίτημα για **Παλαιστινιακό Κράτος**, καταγγέλλοντας τη συμμετοχή όλων των κυβερνήσεων που συνεργάζονται με τους δολοφόνους Σιωνιστές – και πρώτης της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Ας εμπνευστούμε από τους αγώνες των φοιτητών και εργαζομένων παγκοσμίως, χτίζοντας ένα κίνημα με σταθερές δράσεις και αδιάκοπη πίεση. **Δεν θα εγκαταλείψουμε τον ηρωικό παλαιστινιακό λαό – η πάλη του είναι και δική μας!**

Η 1η Νοέμβρη 2024 αποτέλεσε το ρήγμα που προξένησε σοβαρές αναταράξεις στο πολιτικό σκηνικό της Σερβίας. Αφρομή το νεοφιλελεύθερο έγκλημα της κατάρρευσης στεγαστρού στο σιδηροδρομικό σταθμό του Νόβι Σαντ, που κόστισε τη ζωή σε 16 φοιτητές, ενώ δεκάδες είναι βαριά τραυματίες.

Η κυβέρνηση Βούτσεβιτς και κυρίως ο πρόεδρος Βούτσιτς, μέσα από αδιαφανείς απευθείας αναθέσεις παραχώρησαν τη συντήρηση-κατασκευή των υποδομών σε κινέζικες και άλλες ξένες ιδιωτικές εταιρίες, γεγονός που επιβεβαίωσε πάλι, με τραγικό τρόπο, ότι οι ιδιωτικοποιήσεις δολοφονούν! Αυτό το γεγονός στάθηκε η αφορμή για να ξεσπάσουν οι σημαντικότερες κινητοποιήσεις από τη διάλυση της ενιαίας Πουγκοσλαβίας. Οι φοιτητές ήδη μετρούν 5 μήνες συνεχών κινητοποιήσεων και στον ορίζοντα δεν διαφαίνονται σημάδια κόπωσης και υποχώρησης. Ο λόγος είναι απλός. Η νεολαία και σε ένα βαθμό οι εργαζόμενοι μπόρεσαν να κάνουν τη σύνδεση ανάμεσα στο έγκλημα του Νόβι Σαντ και στο γενικότερο καθεστώς διαφθοράς και αδιαφάνειας, βάζοντας τον Βούτσιτς στο κάδρο των ευθυνών.

Για να «μπετοναριστούν», όμως, αυτά τα συμπεράσματα, καθοριστικό ρόλο έπαιξαν α) τα ελεγχόμενα από τον Βούτσιτς ΜΜΕ, που δεν σταμάτησαν να κατασκευάζουν τους φοιτητές ως «ξένους πράκτορες» και β) οι κατασταλτικές και παρακρατι-

Σερβία: Η μεγαλύτερη συγκέντρωση στην ιστορία της χώρας

κές επιθέσεις υποστηρικτών της κυβέρνησης, που χρησιμοποίησαν φυσική βία σε φοιτητές που περιφρουρούσαν τις καταλήψεις των σχολών τους, που χτύπησαν με αυτοκίνητα τους διαδηλωτές, τραυματίζοντας βαριά φοιτητές, γ) οι περίφημοι «ανοιχτοσχολάκιδες», φιλοκυβερνητικοί φοιτητές που χρησιμοποιήθηκαν ως συμπληρωματική κατασταλτική δύναμη μέσα στις σχολές.

Ο πολύμηνος αγώνας των φοιτητών έχει δείξει θαυμαστή επιμονή, αποφασιστικότητα και μαζικότητα. Οι πιο σημαντικοί σταθμοί ήταν:

1) Στις 25/11 ξεκινούν οι πρώτες καταλήψεις σχολών, ενώ μέχρι τις 15 Δεκέμβρη όλες οι σχολές σε Νόβι Σαντ και Βελιγράδι τελούν υπό κατάληψη. Από τις 16 Δεκέμβρη ξεκινούν και οι μαθητικές καταλήψεις.

2) Στις 31/12 οι φοιτητές κάνουν «ρεβεγιόν» διαδηλώνοντας στο Βελιγράδι, σχηματίζοντας ένα ανθρώπινο ποτάμι.

3) Στις 24/1 πραγματοποιείται γενική απεργία, με μεγάλη συμμετοχή δικηγόρων, γιατρών, ακαδημαϊκών και άλλων κλάδων στο πλευρό των φοιτητών.

4) Στις 27/1 προχωρούν σε 24ωρο αποκλεισμό της Αυτοδιοίκησης στο Βελιγράδι και στις 28/1 ο Βούτσεβιτς και ο δήμαρχος του Νόβι Σαντ Τζούριτς παραιτήθηκαν.

5) Δύο μέρες μετά, φοιτητές

από το Βελιγράδι ξεκίνησαν πορεία με τα πόδια προς το Νόβι Σαντ, όπου έφτασαν την 1^η Φλεβάρη.

6) Μέσα στον Φλεβάρη οι κινητοποιήσεις πυκνώνουν, με αποτέλεσμα να προκηρυχθεί νέα γενική απεργία για τις 7 Μάρτη. Θα ακολουθήσουν πολύωροι αποκλεισμοί των μεγαλύτερων ραδιοτηλεοπτικών σταθμών του Βελιγραδίου.

7) Τέλος, η 15^η Μάρτη, η μεγαλύτερη συγκέντρωση στην ιστορία της Σερβίας, που ξεπέρασε το μισό εκατομμύριο διαδηλωτών στην καρδιά του Βελιγραδίου. Ο Βούτσιτς τη χαρακτηρίζει «έγχρωμη επανάσταση» (δηλαδή υποκινούμενο πραξικόπημα) και κάνει λόγο για πιθανή κατάληψη του κοινοβουλίου, απειλώντας πως θα απαντήσει με ωμή βία. Μάλιστα, την ώρα των 15 λεπτών σιγής για τα θύματα στο Νόβι Σαντ, οι αστυνομία έκανε χρήση του παράνομου «ηχητικού κανονιού» (LRAD), προκαλώντας μαζικό πανικό.

Η συνεχής ανοδική πορεία των αντικυβερνητικών φοιτητικών κινητοποιήσεων οφείλεται κυρίως στην αυτοοργάνωση του αγώνα, στις μαζικές συνελεύσεις, οι οποίες μάλιστα εξέδωσαν μετά τις 15 Μάρτη την «Επιστολή προς τον λαό της Σερβίας», με την οποία τον καλούσαν να αυτοοργανωθεί κι αυτός σε τοπικές συνελεύσεις (δομές που προβλέπονται και από το σερβικό Σύνταγμα).

Ωστόσο, υπάρχουν και ορισμένες αδυναμίες στο κίνημα: 1) Οι

φοιτητικές συνελεύσεις αποκλείουν τη συμμετοχή οργανώσεων και δείχνουν αποστροφή σε κάθε έννοια «πολιτικής οργάνωσης». Εδώ ελλοχεύουν κίνδυνοι για τη συνέχεια του αγώνα, αλλά και για τον εγκλωβισμό της συνείδησης σε ένα «ακοματίκ», μικροαστικό πλαίσιο. Χωρίς το μπόλιασμα με μια επαναστατική πολιτική, δυσκολεύουν σημαντικά οι όροι διαμόρφωσης μιας νέας πρωτοπορίας και ενός σχεδίου πάλης για συνολική σύγκρουση με τον Βούτσιτς, το καθεστώς ιδιωτικοποιήσεων και τη ντόπια αστική τάξη. 2) Η αντιπολίτευση προσπαθεί να καλλιεργήσει μια επικίνδυνη αντίληψη, ότι «οι θεσμοί πρέπει να κάνουν σωστά τη δουλειά τους». Αυτό εγείρει προβληματισμούς για τις πιθανές αυταπάτες των φοιτητών για την αστική εξουσία και δικαιοσύνη – και ίσως, για μια μερίδα, για μια «προοδευτική» φιλο-δυτική πολιτική ως αντίβαρο στην κυβέρνηση. 3) Παρά τις συνεχείς κατασταλτικές επιθέσεις, οι φοιτητές εμμένουν στον αυστηρά ειρηνικό χαρακτήρα των διαδηλώσεων, σε βαθμό που απουσιάζει η στοιχειώδης αυτοάμυνα του κινήματος. Από την αντιμετώπιση ή όχι αυτών των τριών ζητημάτων θα εξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό και η έκβαση του αγώνα.

Συνοψίζοντας, παρά τις αδυναμίες (σε μεγάλο βαθμό αναμενόμενες, όταν απουσιάζει ένα ισχυρό εργατικό κίνημα και έχουν αδυνατίσει οι παραδόσεις μιας ταξικής-

επαναστατικής πολιτικής), αυτές οι κινητοποιήσεις αποτελούν απτό παράδειγμα ενός αγώνα που, όσο εξελίσσεται, βγάζει συμπεράσματα και μέσα από την πείρα του, στοχεύει πρώτα και κύρια τον εσωτερικό εχθρό, βροντοφωνάζει εντός και εκτός συνόρων «Φτάνει πια!» με τις ιδιωτικοποιήσεις, τις ακραίες νεοφιλελεύθερες πολιτικές, τις θυσίες ανθρώπων ζωών στο βωμό του καπιταλιστικού κέρδους. Ένα σύνθημα που αρχίζει να αντηχεί και στη Β. Μακεδονία, στην Τουρκία και ήχησε εκκωφαντικά στην Ελλάδα, με το μεγαλειώδες κίνημα των Τεμπών και την 28η Φλεβάρη. Ένα κίνημα που επέφερε σημαντικές αλλαγές στους ταξικούς συσχετισμούς, έβαλε τέλος στην 10ετή ήττα-υποχώρηση των εργαζομένων και της νεολαίας μετά το 2015 (προδοσία ΣΥΡΙΖΑ), με την ανάπτυξη μιας νέας πολιτικοποίησης-συνείδησης. Που έχει φέρει την κυβέρνηση Μητσοτάκη σε αποδρομή και, τέλος, έχει ανοίξει δρόμο για νέες εξεγερσιακές προοπτικές, ψάχνοντας «ΟΕΥΤΟΝΟ» και «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ». Με τη σημαντική διευκρίνιση, ακόμα, ότι εργαζόμενοι και νεολαία έχουν αρχίσει να γυρίζουν την πλάτη συνολικά στα αστικά κόμματα, δεν τρέφουν αυταπάτες ούτε για την αστική «δικαιοσύνη» και τους «θεσμούς» ούτε για τον ρόλο των μηχανισμών καταστολής. **Μαζί σε Ελλάδα και Σερβία, με αγώνες διαρκείας, με μια επαναστατική πολιτική – ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!**

■ Γ.Κ.

50 χρόνια από τη νίκη της Βιετναμέζικης Επανάστασης

Στις 30 Απριλίου συμπληρώνονται 50 χρόνια από την είσοδο των Βιετκόνγκ (βιετναμέζοι κομμουνιστές αντάρτες) στη Σαϊγκόν, διαλύοντας το δωσιλογικό, αμερικανοκίνητο καθεστώς του Νοτίου Βιετνάμ. 50 χρόνια από την μεγαλειώδη νίκη των βιετναμέζικων μαζών ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Δηλαδή την νίκη τους, στον τριαντάχρονο και πλέον πόλεμο, ενάντια σε Παπωνέζους, Γάλλους και ειδικά Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, 50 χρόνια πριν γράφτηκε μια από τις πιο χρυσές σελίδες της παγκόσμιας επανάστασης.

Ένας αιώνας αποικιοκρατία: Από τους Γάλλους στους Παπωνέζους και πάλι πίσω στους Γάλλους

Οι Γάλλοι, όπως και άλλοι ευρωπαίοι αποικιοκράτες, είχαν παρουσία στο Βιετνάμ ήδη από τον 17ο και 18ο αιώνα, με εμπόρους και ιεραποστόλους, αλλά η προσάρτηση ολόκληρου του Βιετνάμ, από τους Γάλλους, έγινε μεταξύ 1859-85, ενώ επίσημα η αποικιοκρατία αρχίζει το 1874. Οι Γάλλοι εισήγαγαν τους δυτικούς τρόπους εκπαίδευσης, το λατινικό αλφάβητο, (το οποίο διατηρεί έως σήμερα), άρχισαν τον προσηλυτισμό στον Ρωμαιοκαθολικισμό. Στο Β'Π.Π. η Ιαπωνία εισέβαλλε στην γαλλική Ινδοκίνα και το φιλοναζιστικό καθεστώς του Βισύ στην Γαλλία, παρέδωσε το Βιετνάμ στην Ιαπωνία. Με την εισβολή των Παπωνέζων, το 1941, δημιουργήθηκε από το Κομμουνιστικό Κόμμα του Βιετνάμ (Κ.Κ.Β.) ο αντάρτικος στρατός των Βιετ-μίνχ (Λίγκα για την Απελευθέρωση του Βιετνάμ). Ο γιαπωνέζικος ιμπεριαλισμός, σε μια από τις πιο σκοτεινές στιγμές του, έσφαξε τους λαούς των κατεκτημένων περιοχών, ενώ η βαναυσότητα προς τους πληθυσμούς ίσως ξεπερνούσε εκείνη των Ναζί. Το 1945 μόνο πεθαίνουν από

λιμό πάνω από ένα εκατομμύριο, στα περίπου 30 εκατομμύρια Βιετναμέζων.

Η Βιετναμέζικη Επανάσταση ήταν μέρος του επαναστατικού κύματος κατά την διάρκεια του Β' Π.Π. και των ανταποικιακών επαναστάσεων. Η Βιετναμέζικη Επανάσταση ήρθε, ως συνέχεια της Κινέζικης, της Κορεάτικης Επανάστασης, της ανάπτυξης των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων σε Μαλαισία, Ινδονησία κάτω από την επιρροή των κομμουνιστικών κομμάτων. Στις 2 Σεπτέμβρη του 1945 οι Βιετ-μίνχ ανακηρύξαν την εθνική ανεξαρτησία και κυβέρνηση στο Ανόι. Ο Βο Νγκουγιέν Γκιάπ ο «κόκκινος Ναπολέων» όπως τον ονόμασαν, στρατιωτικός και πολιτικός ηγέτης της επανάστασης, ανέλαβε την ίδρυση του Βιετναμέζικου Λαϊκού Στρατού. Η Γαλλική κυβέρνηση απάντησε στην κήρυξη ανεξαρτησίας, στέλνοντας στρατεύματα το 1946. Στον βρώμικο πόλεμο των Γάλλων αποικιοκρατών, οργανώθηκε ένα παλλαϊκό αντάρτικο, το οποίο οδήγησε τον γαλλικό στρατό σε ταπεινωτική ήττα στο Ντιεν Μπιεν Φου το 1954. Αμέσως μετά, υπογράφηκαν οι συμφωνίες της Γενεύης το 1954, σύμφωνα με τις οποίες ο γαλλικός ιμπεριαλισμός απέσυρε τα στρατεύματά του, διχοτομώντας, ωστόσο, την χώρα, σε Βόρειο και Νότιο Βιετνάμ, με το Βόρειο να είναι υπό τον έλεγχο των κομμουνιστών ανταρτών. Προβλεπόταν επίσης η ενοποίηση το 1956, με γενικές εκλογές.

Οι Αμερικάνοι και η δεύτερη φάση της επανάστασης

Οι εκλογές δεν έγιναν ποτέ καθώς επενέβη «αμερικάνικο χέρι» που χρηματοδοτούσε το προδοτικό καθεστώς του Νγκο Ντιν Ντιεμ. Ξέρανε πολύ καλά οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές ότι σε ενδεχόμενο που σπηνόταν κάλπες θα έβγαине το ΚΚΒ με συντριπτική διαφορά. Μετά από την αυξανόμενη στρατιωτική

ενίσχυση του προέδρου των ΗΠΑ, Κένεντι προς το νοτιοβιετναμέζικο καθεστώς, οι Αμερικάνοι, μετά από προβοκάτσια κήρυξαν τον πόλεμο στον Βόρειο Βιετνάμ το 1964. Η αμερικάνικη επέμβαση ήταν η μεγαλύτερη πολεμική επιχείρηση, μέχρι τότε, με εξαίρεση τους δύο Παγκόσμιους Πολέμους. Ο αμερικάνικος στρατός χρησιμοποίησε όλων των ειδών τα όπλα, εκτός ατομικών βομβών, δηλαδή βόμβες ναβάλμ, βόμβες διασποράς κ.α. Η Αμερικάνοι στρατιώτες στο έδαφος του Βιετνάμ έφτασαν στο απόγειό τους τους 550 χιλιάδες, ενώ συνολικά οι Αμερικάνοι στρατιώτες που ενεπλάκησαν, αριθμούσαν 9 εκατομμύρια.

Η πανωλεθρία του Δαβίδ

Παρά την γιγάντια κινητοποίηση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ήταν αδύνατο να σταθεί, όταν η καθολική πλειοψηφία του πληθυσμού ήταν εναντίον του. Παρά την στρατιωτική του υπεροπλία, η πολιτικό-στρατιωτική ήττα του ήταν προδιαγεγραμμένη, ειδικά μετά την επίθεση Τετ το 1968. Καθοριστικός παράγοντας για την ήττα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ήταν το διεθνές κύμα συμπαράστασης στον Βιετναμέζικο λαό, το διεθνές αντιπολεμικό κίνημα, τόσο στην χώρας της Δυτικής Ευρώπης, όσο και μέσα στις Η.Π.Α. Ιδιαίτερα στις Η.Π.Α. το αντιπολεμικό κίνημα πήρε τεράστιες διαστάσεις. Το 1967 εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές περικυκλώνουν το Πεντάγωνο, τον Οκτώβρη του 1969 δύο εκατομμύρια διαδηλώνουν στις Η.Π.Α. ενάντια στον πόλεμο. Τον Μάιο του 1970 τέσσερα εκατομμύρια διαδηλώνουν και η εθνοφρουρά επεμβαίνει σε 16 πανεπιστήμια. Την ίδια στιγμή οι λιποταξίες και οι αρνήσεις κατάταξης αυξάνονταν, στα αμερικάνικα στρατεύματα στο Βιετνάμ κυκλοφορούσαν πάνω από 300 αντιπολεμικά έντυπα/εφημερίδες από τους στρατιώτες, πάνω από 1000 αξιωματικοί του



αμερικάνικου στρατού δολοφονήθηκαν από τους στρατιώτες στο μέτωπο.

Οι γραφειοκρατικοί πόλεμοι και η παλινόρθωση

Ο τριαντάχρονος πόλεμος επέβαλλε ένα πολύ βαρύ τίμημα στην νίκη της επανάστασης, το ίδιο και η συνέχιση της ιμπεριαλιστικής επιθετικότητας με άλλα μέσα, οι ανίερες συμμαχίες της κινέζικης γραφειοκρατίας με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Μετά από την σύσφιξη των σχέσεων Νίξον-Μάο, η Κίνα θα εισβάλει στα βόρεια σύνορα του Βιετνάμ, όπως και το φιλοκινέζικο καθεστώς του Πολ Ποτ στην Καμπότζη θα επιτεθεί από τον Νότο το διάστημα 1978-79. Αυτές οι εξελίξεις θα φέρουν σε βαθιά κρίση το μαοϊκό ρεύμα.

Κυρίως όμως οι πολιτικές αδυναμίες της βιετναμέζικης ηγεσίας στάθηκαν καθοριστικές για το μέλλον του Βιετνάμ. Η ηγεσία του ΚΚΒ είχε μεν στόχο την κατάκτηση της εξουσία κάτω από την δική της ένοπλη πάλη, χωρίς όμως να έχει ξεκαθαρίσει τι είδους ταξικό περιεχόμενο θα είχε το κράτος και η οικονομία. Για όλα αυτά χρειαζόταν η πολιτική επάρκεια, που μόνο το τροτσικιστικό ρεύμα θα είχε. Δυστυχώς όμως οι τροτσικιστές είχαν δολοφονηθεί σε σταλινικού τύπου εκκαθαρίσεις ήδη από το 1945. Έτσι από τα μέσα της δεκαετίας του 1980 η πολιτική του Κ.Κ.Β. στράφηκε προς την δημιουργία ελεύθερης αγοράς και της καπιταλιστικής παλινόρθωσης.

Τιεν Αν Μεν 1989: Μια απόπειρα πολιτικής επανάστασης που πνίγηκε στο αίμα

Το ΚΚ Κίνας (ΚΚΚ) ήταν γραφειοκρατικοποιημένο ήδη πριν την κατάληψη της εξουσίας στην Επανάσταση του 1949. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα το εργατικό κράτος που δημιουργήθηκε, να είναι εξ αρχής γραφειοκρατικά παραμορφωμένο. Με την ηγεσία του Μάο Τσε Τουνγκ, παρά την εμβέλεια, την προσωπικότητα και τις ικανότητές του, το ΚΚΚ αρνήθηκε να στηριχθεί στην ελεύθερη αυτοοργάνωση του κινέζικου προλεταριάτου σε εργατικά συμβούλια. Ο λαός δεν συμμετείχε στην πολιτική εξουσία, οι γραφειοκράτες είχαν σημαντικά προνόμια και σφετερίζονταν τον πλούτο.

Μετά τον θάνατο του Μάο το 1976, στην εσωκομματική πάλη διαδοχής αναδείχτηκε νικήτρια η μερίδα της γραφειοκρατίας που ευνοούσε τα ανοίγματα στην οικονομία της αγοράς, με επικεφαλής τον Ντενγκ Σιαοπίνγκ. Η αποτυχημένη πολιτική «φιλελευθεροποίησης», απονομιμοποιημένη στις μάζες, είχε ως αποτέλεσμα τη στέρεση κατακτήσεων της εργατικής τάξης. Είχαν ξεκινήσει οι απολύσεις, η παντελής έλλειψη δημοκρατικών ελευθεριών είχε φτάσει σε εξοργιστικά επίπεδα και το βιοτικό επίπεδο των εργατών ήταν χαμηλό. Όπως έγραφε ο Ε. Μαντέλ:

«Σήμερα η κατάσταση, όπως την αισθάνεται ο κινέζικος λαός, είναι μια κακή κατάσταση, μια κατάσταση πληθωρισμού, στασιμότητας και υποχώρησης του βιοτικού επιπέδου, τεράστιας ανεργίας, τεράστιων ανισορροπιών και ιδιαίτερα διαφθοράς και γραφειοκρατικών υλικών προνομίων, που είναι στα μάτια των πλατιών μαζών του κινέζικου λαού ένα τεράστιο σκάνδαλο.»

Αυτή η κατάσταση οδήγησε σε σημαντικούς αγώνες το 1978-1989. Ξεκίνησε με το δημοκρατικό κίνημα του 1978-79 να παλεύει για δημοκρατικά δικαιώματα και πολιτικές ελευθερίες. Συνεχίστηκε π.χ. μετά τον Δεκέμβριο του 1986, όταν η ηγεσία του ΚΚΚ διέγραψε τον Χου Πάο Μπανγκ, που θεωρούνταν «αντιγραφειοκρατικός μεταρρυθμιστής» από τις μάζες. Τέλος, η κλιμάκωση των αγώνων πραγματοποιήθηκε μετά την κηδεία του Χου, τον Απρίλη του 1989. Μαθητές, δάσκαλοι και διανοούμενοι ήταν στην πρώτη γραμμή του κινήματος, προσπαθώντας να αρθρώσουν αιτήματα και να πυροδοτούν μαζικές κινήσεις των εργατών. Οι κινητοποιήσεις, διαδηλώσεις και απεργίες ήταν σποραδικές στην αρχή, αλλά αυτό αλλάζει το 1989. Το ουσιαστικό περιεχόμενό τους ήταν μια θέληση για πολιτική επανάσταση (δηλαδή για δημοκρατι-

κές ελευθερίες, που θα διατηρούσαν/ανέπτυσσαν τις κατακτήσεις της Επανάστασης και την εθνικοποιημένη ιδιοκτησία): μπορεί αυτό να μην διατυπωνόταν ξεκάθαρα από τις μάζες, ωστόσο προκύπτει από τα αιτήματα αλλά και από τις αναφορές κάποιων θεωρητικών (π.χ. του Τσεν Ερζίν το 1979, στο κείμενο Για την Προλεταριακή Δημοκρατική Επανάσταση).

Τον Απρίλιο του 1989 ξεκίνησε ένα κύμα κινητοποιήσεων με πρώτη αυτή στην κηδεία του Χου, όπου παρά την κυβερνητική απαγόρευση 150.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στο Πεκίνο (με πρωτοστάτες τους φοιτητές), κρατώντας κόκκινες σημαίες και τραγουδώντας τη Διεθνή. Τα βασικά αιτήματα των φοιτητών ήταν: α) εσωτερική δημοκρατία μέσα στο κόμμα, β) να τιμωρηθούν οι υπεύθυνοι για την καταστολή των φοιτητών, γ) ελευθερία του τύπου και των συγκεντρώσεων, δ) δημοσιοποίηση του πλούτου και της περιουσίας της κρατικής ηγεσίας, ε) λήψη μέτρων ενάντια στα προνόμια και τη διαφθορά της κρατικής και κομματικής ηγεσίας.

Στο τέλος του Απρίλη, οι φοιτητές οργάνωσαν εξορμήσεις σε χώρους δουλειάς μαζικοποιώντας τις κινητοποιήσεις. Τα αιτήματα των εργαζομένων ήταν σε σύμπνοια με αυτά των φοιτητών. Οι διαδηλώσεις αντιστέκονταν στην

κρατική καταστολή, μαζικοποιούνταν συνεχώς και επεκτείνονταν σε όλη τη χώρα. Στα μέσα Μάη, οι διαδηλωτές ανέρχονταν σε εκατοντάδες χιλιάδες και ξεκινούν απεργίες με κύριο αίτημα την ίδρυση ανεξάρτητων συνδικάτων. Παρά τον στρατιωτικό νόμο που κηρύσσει το ΚΚΚ, στις 17-22 Μαΐου οι κινητοποιήσεις ξεπερνούν το 1,5 εκ. στο Πεκίνο και αντίστοιχες συγκεκριμένες κατακλύζουν τη χώρα. Απέναντι στη καταστολή, φοιτητές και εργαζόμενοι φτιάχνουν δομές αυτοοργάνωσης, που περιφρουρούν τις κινητοποιήσεις από τον στρατό και καλούν σε συναδέλφωση με τους φαντάρους. Επί τις ουσίας ελέγχουν κεντρικές πλατείες σε μια σειρά από πόλεις με μεγαλύτερη την πλατεία της Τιεν Αν Μεν στο Πεκίνο. Το ΚΚΚ Κίνας κηρύττει παράνομες τις κινητοποιήσεις, ανοίγει πυρ στα συγκεντρωμένα πλήθη κορυφώνοντας με τη σφαγή των αγωνιστών στην Τιεν Αν Μεν στις 3 Ιούνη. Ο συνολικός αριθμός των θυμάτων παραμένει ακόμη και σήμερα άγνωστος.

Η κίνηση των μαζών ήταν μια απόπειρα πολιτικής επανάστασης. Καμία σχέση με την αλήθεια δεν έχουν τα διάφορα παραμύθια των αστικών τάξεων, ότι οι μάζες ζήτησαν την καπιταλιστική παλινόρθωση: η «φιλελευθεροποίηση» της σχεδιασμένης οικονομίας ήταν

ένας από τους λόγους που είχαν οδηγήσει στην εξέγερση. Ο λόγος που απέτυχε η εξέγερση, ήταν η έλλειψη πολιτικής πείρας του κινήματος και μιας συγκροτημένης πολιτικής δύναμης (λόγω της χρόνιας καταστολής από τη γραφειοκρατία), που θα κατηύθυνε την ορμητικότητα των μαζών προς την εξουσία, προς μια ολοκλήρωση της πολιτικής επανάστασης. Δυστυχώς, η βίαιη καταστολή στην Τιεν Αν Μεν, το καθεστώς τρομοκρατίας που ακολούθησε, επέβαλε μια βαριά ήττα στην κινέζικη εργατική τάξη. Μόνο έτσι, άλλωστε θα είχε την ευκαιρία η γραφειοκρατική ηγεσία του ΚΚΚ να ολοκληρώσει τον μετασχηματισμό της σε μια νέα αστική τάξη και σήμερα σε έναν από τους ισχυρότερους ιμπεριαλισμούς.

Αυτή η σημαντική αντιγραφειοκρατική εξέγερση αποτελεί σταθμό στην παγκόσμια ιστορία του εργατικού κινήματος. Οι εικόνες της εξέγερσης θα μείνουν στη συλλογική μνήμη της εργατικής τάξης (ένας φοιτητής να σταματάει μια φάλαγγα τανκς που κατευθυνόταν στην πλατεία, χιλιάδες κόσμου να τραγουδάνε τη Διεθνή κ.λπ.). Αν είχε νικήσει, θα είχε αλλάξει ο ρους της παγκόσμιας ιστορίας. Πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τις εικόνες και το πνεύμα αυτής της εξέγερσης στους αγώνες του σήμερα.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Μεγάλες διαδηλώσεις ενάντια στο πραξικόπημα Ερντογάν

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

Η τουρκική δικαιοσύνη, φυσικά με την καθοδήγηση του καθεστώτος Ερντογάν, διέταξε τη σύλληψη του δημάρχου Κωνσταντινούπολης Εκρέμ Ιμάμογλου και άλλων 105 προσώπων, ανάμεσά τους γνωστών δημοσιογράφων και επιχειρηματιών, με πρόσχημα την έρευνα υποθέσεων διαφθοράς. Μια μέρα νωρίτερα, πανεπιστήμιο ακύρωσε το δίπλωμα του Ιμάμογλου και επικαλέστηκε υποτιθέμενες παρατυπίες, αποκλείοντας ουσιαστικά τον κορυφαίο αντίπαλο του Ερντογάν από το να είναι υποψήφιος στην επόμενη προεδρική κούρσα. Η κατοχή πανεπιστημιακού πτυχίου είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να κατέβει κανείς στις εκλογές σύμφωνα με την τουρκική νομοθεσία. Το κόμμα του δημάρχου, το αντιπολιτευόμενο Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό Κόμμα (CHP), επρόκειτο να διοργανώσει προκριματικές, όπου ο Ιμάμογλου αναμενόταν να επιλεγεί ως υποψήφιος του στις επόμενες προεδρικές εκλογές. Αυτές είναι προγραμματισμένες για το 2028, αλλά είναι πιθανό να διεξαχθούν πρόωρα.

Ενδιαφέρουσα είναι η στάση των ξένων κυβερνήσεων: **α)** Οι Ευρωπαίοι «κλαίνε», θαρρείς και ο Μακρόν ή όλοι οι άλλοι κάνουν κάτι πολύ διαφορετικό όλα αυτά τα χρόνια. Βρήκαν αφορμή να ξεσπαθώσουν ενάντια σε έναν ισχυρό αντίπαλό τους. Το

Συμβούλιο της Ευρώπης ανακοίνωσε πως «καταδικάζει σθεναρά» τη σύλληψη ως μέτρο που αντιβαίνει στη λαϊκή βούληση. **β)** Το Κρεμλίνο, ενώ καταγγέλλει τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές για «σχέδια στρατιωτικοποίησης της Ευρώπης», ανέφερε πως εδώ πρόκειται για «εσωτερικό θέμα της Τουρκίας», κρατώντας στάση αναμονής. **γ)** Ο Τάμι Μπρους, εκπρόσωπος του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, ανέφερε ότι οι ΗΠΑ «δεν θα σχολιάσουν τις εσωτερικές διαδικασίες λήψης αποφάσεων μιας άλλης χώρας... Απλώς υπενθυμίζουμε ότι περιμένουμε να ενεργήσουν με τρόπο που να σέβεται τα δικαιώματα όλων των πολιτών τους. Αυτό είναι ήδη πολύ σαφές, αλλά καλό είναι να το επαναλάβουμε», πρόσθεσε εν συντομία, προκαλώντας ερωτήματα για την ασυνήθιστη σιωπή – αν και μάλλον η απάντηση μοιάζει με του Κρεμλίνου. **δ)** Ο «δικός μας» Μητσοτάκης έτρεξε και πρόλαβε να συναντηθεί με τον πρόεδρο του Ισραήλ, Ισαάκ Χέρτζογκ, και τον Νετανιάχου, επιθυμώντας να συσφίξει κι άλλο τις σχέσεις με τους Σιωνιστές. Και μέσω του Ισραήλ να έχει τη στήριξη των ΗΠΑ απέναντι στα σχέδια της Τουρκίας στη ΝΑ Μεσόγειο!

Αμέσως μετά τη γνωστοποίηση της κράτησης του Ιμάμογλου, το CHP, μέσω του προέδρου του, Οζγκούρ Οζιέλ, απηύθυνε κάλεσμα στους πολίτες να βγουν στους δρόμους και

να διαδηλώσουν. Έχοντας απαγορεύσει διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες, οι τουρκικές αρχές είχαν ήδη προβεί σε περιορισμό της πρόσβασης σε πλατφόρμες όπως X, WhatsApp και TikTok. Για συνεχόμενες μέρες, κόσμος διαδηλώνει μέχρι και σήμερα ενάντια στον Ερντογάν, που δείχνει το «δημοκρατικό» πρόσωπό του. Χιλιάδες πολίτες όχι μόνο αψήφησαν την απαγόρευση, τα χημικά, τις πλαστικές σφαίρες και την κρατική καταστολή, αλλά προχώρησαν σε μια από τις μαζικότερες διαδηλώσεις, ξεπερνώντας τις 300.000. Στην πιο δυναμική κινητοποίηση εδώ και δεκαετίες, οι διαδηλωτές συγκρούστηκαν με την αστυνομία, με επεισόδια να καταγράφονται σε Άγκυρα, Κωνσταντινούπολη και Σμύρνη, ενώ σε τουλάχιστον 45 ακόμα πόλεις πραγματοποιήθηκαν συγκεντρώσεις. Η αστυνομία προχώρησε σε τουλάχιστον 1.900 συλλήψεις από τις 19 Μαρτίου. 260 έχουν προφυλακιστεί ή πρόκειται να προφυλακιστούν, ενώ πάνω από 950 έχουν αφεθεί ελεύθεροι, αν και σχεδόν τέθηκαν οι μισοί υπό δικαστική επιτήρηση, όπως ανακοίνωσε ο υπουργός Εσωτερικών Αλί Γερλικάγια.

Η έκρηξη των μαζών Τουρκία δεν αφορά μόνο την σύλληψη του δημάρχου, αυτή ήταν μια αφορμή για το κύμα καταστολής που επιχειρεί εδώ και καιρό ο Ερντογάν έχοντας συλλάβει και αγωνιστές πολιτικών οργανώσε-

ων της Άκρας Αριστεράς.

Οι βασικοί λόγοι που έκαναν τον Ερντογάν να σκληρύνει την καταστολή δεν είναι μόνο ο φόβος για μια πιθανή πτώση του, ούτε απλώς το κεμαλικό CHP (που δεν μπορεί να έχει ιδιαίτερα διαφορετική πολιτική) – αλλά οι βαθύτερες αντιφάσεις ή και αδιέξοδα της Τουρκίας:

1) Η παγκόσμια οικονομική κρίση άρχισε να χτυπάει και την Τουρκία δημιουργώντας τριγμούς στις συμμαχίες του Ερντογάν τόσο με τις μάζες όσο και με τις άρχουσες τάξεις. Η βουτιά της λίρας έφτασε σε ιστορικό χαμηλό έναντι του δολαρίου μόλις μια μέρα μετά τη σύλληψη Ιμάμογλου. Το τουρκικό νόμισμα βούτηξε έως 12,7%, στις 42 λίρες ανά δολάριο, που αποτελεί το χαμηλότερο επίπεδο όλων των εποχών. Για την ανάκαμψή του χρειάστηκε η παρέμβαση της κεντρικής τράπεζας της Τουρκίας, που φέρεται να πούλησε συνάλλαγμα ύψους-ρεκόρ τουλάχιστον 10 δισ. δολαρίων. Η παρέμβαση άμβλυσε την αρχική πτώση. Ο δείκτης μετοχών εταιρειών υψηλής κεφαλαιοποίησης έκλεισε με πτώση 8,72%, ενώ ο δείκτης των τραπεζικών μετοχών βυθίστηκε 9,88%. Η διαπραγμάτευση των μετοχών διακόπηκε μάλιστα στην αρχή της συνεδρίασης για μισή ώρα, όταν ο βασικός δείκτης BIST 100 βούτηξε απότομα κατά 6,87% ενεργοποιώντας τον σχετικό διακόπτη.

2) Να υπενθυμίσουμε ότι η παλιότερη προσπάθεια του Ερντογάν να εκμεταλλευτεί την «Αράβικη Άνοιξη» (τέλη δεκαετίας 2000) για να επεκτείνει την επιρροή του σε Συρία, Αίγυπτο και Μ. Ανατολή οδήγησε την Τουρκία στη μαύρη τρύπα του συριακού εμφυλίου και στην ακύρωση προηγούμενων επιτυχιών της. Μετά από αυτό, η εξωτερική του πολιτική ήταν να ισορροπεί ανάμεσα στα δύο αντίπαλα στρατόπεδα Δύσης και Ανατολής – αυτό φυσικά θα είχε επιπτώσεις. Τελευταίο επεισόδιο η προσπάθεια μιας «φυγής προς

τα μπρος» με την εμπλοκή του στην πτώση του Άσαντ τον Δεκέμβρη του 2024, οπλίζοντας και στηρίζοντας οικονομικά διάφορες ομάδες τζιχαντιστών και άλλες παραστρατιωτικές οργανώσεις στη Συρία. Ο Ερντογάν επιδιώκει να εξοντώσει τους Κούρδους ή τουλάχιστον να κλείσει το ζήτημα του κουρδικού κράτους, να εδραιώσει τη θέση της Τουρκίας στην Συρία, στην ευρύτερη περιοχή, σε ΝΑ Μεσόγειο και Κύπρο. Όμως προέκυψαν νέα προβλήματα: οι ΗΠΑ τρίβουν τα χέρια τους με την πτώση του Άσαντ, όμως ο κίνδυνος μιας σύγκρουσης στη Συρία μεταξύ της Τουρκίας και του Ισραήλ είναι υπαρκτός. Από την άλλη, η σχέση της με Ρωσία και Ιράν καθώς και χώρες της Μ. Ανατολής μπαίνει σε νέα κρίση, καθώς η πτώση του Άσαντ αλλάζει τους συσχετισμούς υπέρ των ΗΠΑ/Ισραήλ, έστω και προσωρινά. Τα αδιέξοδα αυτά θα πέρναγαν και στο εσωτερικό της Τουρκίας (οι διαδηλώσεις στην Τουρκία υπέρ των Παλαιστινίων και ενάντια σε ΗΠΑ/Ισραήλ ήταν από τις μεγαλύτερες παγκοσμίως).

3) Η οικονομική και πολιτική κρίση, ο αυταρχισμός, το βρώμικο παιχνίδι στη Συρία κ.λπ. ριζοσπαστικοποίησαν αισθητά την τουρκική κοινωνία. Μέσα σε όλη αυτή την κατάσταση, το πραξικόπημα Ερντογάν ενδέχεται να φέρει έναν νέο κύκλο κινητοποιήσεων, αγώνων, εξελίξεων. Η αίτηση ένταξης που έκανε η Τουρκία στις BRICS+ συνοδεύεται ταυτόχρονα από την αίτηση επανεκκίνησης της ενταξιακής πορείας της Τουρκίας στην ΕΕ! Αναμφίβολα η Τουρκία είναι η σημαντικότερη περιφερειακή δύναμη στην περιοχή, λίγο-πολύ ένας υποϊμπεριαλισμός με ισχυρή παρουσία και αυτόνομα συμφέροντα –όμως το παζάρι της μεταξύ των δύο ιμπεριαλιστικών πόλων («δυτικοί» και «ανατολικοί» ιμπεριαλιστές) δεν μπορεί να κρατήσει εσαεί, δημιουργεί αστάθεια και κινδύνους για όλους τους λαούς στην περιοχή.

